

1969 FEBRUAR ŠTEVILKA 2 LETO XVIII

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission
by post as a periodical.

D

U 196932

K I S L I

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

ČUDOVITA NOVA KNJIGA:

"LETO SVETNIKOV"

Proti koncu preteklega leta je izšla v Ljubljani že pred časom napovedana knjiga v nakladi 25,000 izvodov: LETO SVETNIKOV. Podobna knjiga, ki je bila nekoč znana med nami, je imela naslov: ZIVLJENJE SVETNIKOV. Za vsak dan v letu je imela popis kakega svetnika, navadno tistega, ki je imel dotični dan god. V teku dolgih let in desetletij je knjiga ne samo pošla v knjigarnah, tudi po domovih se je skoraj docela izrabila. Treba jo je bilo nadomestiti.

Nova knjiga ima nekoliko drugačen naslov in življenje svetnikov je v njej bolj znanstveno obdelano. Iziti imajo štirje zvezki, vsak za tri mesece v letu. Prvi zvezek, ki je pred nami, obsega mesece januar, februar in marec. Šteje skoraj 9000 strani, kar močno debela je. Stane v našem denarju s poštnino vred blizu 10 dolarjev. Ampak — vredna jih je!

Prvih okoli 40 strani obsega temeljita razprava o pomenu svetnikov sploh. Napisal jo je profesor dr. Sterle. Tam izvemo med drugim to-le: Običajni beatificijski in kanonizacijski postopek je silno natančen in zahteva velikansko delo, zato je zelo počasen . . . Po uradnem poročilu iz leta 1962 je teklo tedaj v Rimu 1133 postopkov. V zadnjem času se je število tako pomnožilo, da jih je zdaj gotovo že 1200. Po sedanjem načinu dela bi mogli ti postopki trajati kar več stoletij, da bi mogli vsi priti na vrsto.

Tako! Mi pa včasih slišimo pritožbo, zakaj nam papež noče dati svetnika, kot jih imajo drugi narodi. Kako, če je pa na primer pred Slomškom 1000 drugih vloženih, ki že desetletja in morda stoletja čakajo . . .

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

REZINKA, povest iz Menišije — \$ 1.

ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trstenjak — \$ 1.

PREKLETA KRI — povest, spisal Karl Mauser — \$ 1.

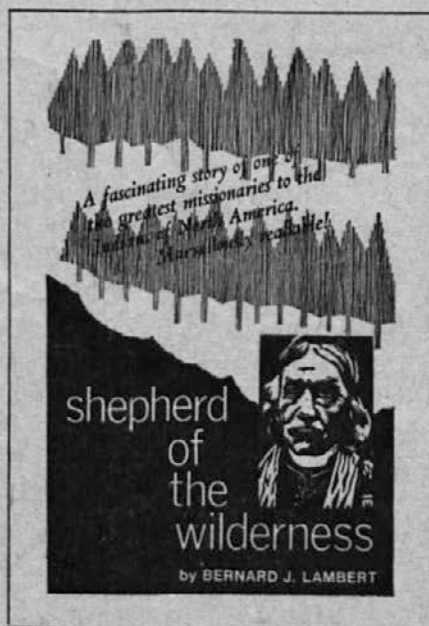
MALO SVETO PISMO — nevezano \$ 1, vezano \$ 1-50.

HERTA, povest baletke, spisal Janko Mlakar — \$ 1-25.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — poviest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DESETI BRAT, povest, spisal Josip Jurčič — \$ 1.

KRALJICA DVEH SVETOV, pisal J. Kokalj, misijonar v Afriki — \$ 2.

“NAŠA USODA NI V ZVEZDAH”

TAKO JE REKEL NOVI PREDSEDNIK NIXON in dodal: Ampak tukaj na zemlji, v naših rokah, v naših srcih.

Prav tiste dni je imel dnevnik THE AUSTRALIAN na eni in isti strani tri članke ali razprave. Srednji je govoril o novem ameriškem poletu v vesolje: Apollo 9, ki ima odleteti proti koncu tega meseca. Ta polet bo od vseh dosedanjih najbolj zahteven, zato pa od njega pričakujejo velike reči. Članek je razlagal, kako se trije astronauti pripravljajo na polet, kako trenirajo, kako mislijo svoje poslanstvo izpolniti.

Bereš, razmišljaš, zatopiš se v čudovitosti nove vesoljske tehnike. Skoraj pozabiš, da ta sedi na zemlji s časopisom v roki, domišljija te zanaša na potovanje skupaj s tremi — kakor jih že hočeš imenovati.

Končno le vržeš pogled na levo in desno od tega članka in bereš naslov na levici: ZLOČINI stanje davkoplačevalce vsako leto ogromne vsote. Vržeš pogled na desno: REVŠČINA v srečni deželi Avstraliji je dejstvo. Ze oba napisa nad člankoma te sunkoma potegneta nazaj na zemljo in se zaveš, da ima Nixon prav, ko pravi: Naša usoda ni v zvezdah, ampak tukaj na zemlji, v naših rokah, v naših srcih.

“Najnovejše številke kažejo: če bi ne bilo zločinov in bi ne bilo treba izmetavati denarja za raziskovanja in obsojanja zločincev, bi avstralski vladi ostalo vsako leto več ko 100 milijonov dolarjev za vse bolj koristne zadeve.”

Pa kaj je število zločinov v Avstraliji spričo vseh, ki se dogajajo drugod po svetu in naraščajo iz dneva v dan?

“Možakar pri 75 letih stanuje v baraki 6 čevljev široki in 8 čevljev dolgi. Smrad dveh stranišč na dvorišču ob drugi stanovanjski hiši je nekaj strašnega. Baraka je vegasta, vrata se ne zapirajo in zakleniti jih ni mogoče”.

Tako pričinja članek v revščini v Avstraliji. Bereš naprej in izveš, da je v “srečni in bogati” Avstraliji nekako 600,000 ljudi, ki se mora po pravici reči o njih: revščino tolčejo . . .

Pa kaj je avstralska revščina v primeri s stotilijonsko po ostalem svetu? In kaj še vse druge človeške bridkosti pod soncem: vojne, zatiranja, preganjanja, bolezni, nezgode . . .

Zares: Naša usoda ni v zvezdah. Skoraj bi človek potegnil s tistimi, ki pravijo: Prenehajte izmetavati bilijone za polete v vesolje, porabite ga za olepšanje Zemlje!

Morda bo pa vendar veljalo: To storiti, onega ne opustiti? Kje so naše roke, kje so naša srca?

BOGOTA JE VIDELA LE ENEGA SLOVENCA

Janez Grilc, Venezuela

Bogotá je glavno mesto južnoameriške države Kolumbije. Lani v avgustu se je tam vršil svetovni evharistični kongres. Marsikaj smo od takrat brali o kongresu, ničesar pa še ne izpod peresa slovenskega udeleženca. Čeprav je poročilo pol leta staro, zanimivo nam je, ker je pač — naše. — Ur.

RAZEN MENE NI BILO NA KONGRESU nobenega Slovenca, vsaj jaz nisem nikogar našel, čeprav sem jih iskal. Škofje iz Jugoslavije so bili uradno povabljeni, a so se opravičili. Tudi iz Argentine ali od drugod nisem nobenega naših opazil. Spraševal sem Kolumbijce, če za koga vejo. Rekli so, da je nekaj Slovencev prišlo, a sem takoj videl, da nas ne ločijo od Čehov.

Organizacija kongresa je bila dobra. Tudi za red je bilo kar dobro poskrbljeno. Domačini so bili prijazni in so nam šli na roko. Meni so enkrat plačali kosilo v gostilni. Neka gospa me je na cesti srečala, ko sem čakal avtobus, pa mi je ponudila vožnjo s svojim avtom, kamor sem hotel iti. Ponudila mi je tudi vožnjo za razgled po mestu in obljubo izpolnila. Z drugimi vred sem tudi jaz glede domačinov odnesel s kongresa najboljše vtise.

Klima v Bogotá je hladna. Ponoči je toplomer padel na 7 stopinj Celzija, podnevi je bilo prijetno. Takoj prvi dan sem moral kupiti dobro volneno jopico, da me ni zeblo, v noge me je pa vsak večer. Mraz prihaja od tod, da mesto leži 2600 m nad morjem. Zaradi te višine je vsak dan rosil dež po kakih 10 minut, dvakrat prav močno.

Kongresno geslo

Mednarodni evharistični kongres — 39. po številu — v mestu Bogotá se je vršil pod geslom: Evharistija — vez ljubezni. Prireditelji so se trudili napraviti kongres tak, da bi ne bil le zbiranje množic, gibanje mas, ampak da bi v navzočih in odsotnih zbujal čut krščanske odgovornosti v duhu zadnjega koncila: po Evharistiji bodimo povezani z Bogom, po ljubezni solidarni s svetom!

Dosedanji kongresi so prišli do svojega viška v mogočni sklepni procesiji, ki naj bi vsemu svetu spričala vero prisotne množice. Ta kongres je pa

procesijo opustil. Smatrali so, da je procesija sicer mogočen "show", a pastoralno ne pomeni veliko. Današnji človek vidi v takih nastopih bahaštvo ali celo izzivanje (na primer mogočne vojaške parade 1. maja v Moskvi in še kje.) Zato je kongres skušal rajši pregnesti mišljenje navzočih s svojim geslom: Evharistija — vez ljubezni, dejanske ljubezni, ki je služba človeku in obveznost napram svetu. Ponašanje in razkazovanje tu ni na mestu.

Neverniki, na primer komunisti, verujejo le v moč nasilja (spomnimo se na "geslo" slovenskih komunistov med vojno: Naš bog je rop, požig, umor.) Žal, tudi nekateri kristjani zadnje čase naglašajo potrebo po nasilju, da pridemo do prave povezanosti in solidarnosti med ljudmi in da se odpravi izkoriščanje s strani privilegiranih slojev. Sv. oče je na kongresu poudaril, da ima božje kraljevstvo drugačno silo, močnejšo: ljubezen! Kristjani smo poklicani, da gradimo boljši svet po ljubezni. Ta pa pride le iz Evharistije. Tega nas je hotel učiti kongres v mestu Bogotá.

Potek kongresa

Kongres je trajal en teden, od nedelje do nedelje. Prvi dan so posvetili razmišljanju o ujedinenju kristjanov raznih Cerkvá. Drugi dan so bili številni krsti in birme. O pomenu teh zakramentov so bile razprave in nagovori.

Zelo ganljivi so bili prizori tretjega dne. Šlo je za krščanski pomen pokore in spreobrnjenja. Bistveno za kristjana je, da se neprestano trudi za izboljšanje. Zastopniki raznih stanov so javno prosili Boga za odpuščanje prestopkov in opustitve dobrih del. Svojih grehov so se obtožili škofje, duhovniki, delavci, podjetniki, mladina, družinski očetje. Javno so prosili Boga za odpuščanje.

V četrtek je papež posvečeval nove duhovnike in diakone iz raznih dežel. V nagovoru je poudarjal, da je duhovništvo služba božjemu ljudstvu, zlasti še slabotnim in revnim.

Petek je bil posvečen razpravam o razvoju narodov in napredku sploh. Papež je polagal na srce podjetnikom in delavcem, da bi se zavedeli, kje je njihovo mesto in odgovornost.

Sobota je bila dan porok. Poudarek je bil na globoki misli: zakonska zveza je znamenje ljubezni, ki z njo Kristus ljubi Cerkev.

Papež na kongresu

Pavel VI. je izredna osebnost. S svojo navzočnostjo je zbuja navdušenje, prisrčnost in toploto. Prišel je kot služabnik božjih služabnikov. Brez počitka je hodil zdaj sem, zdaj tja. Vsem je vedel kaj povedati, reči spodbudno besedo. Njegove besede so padale kot svež balzam na žejne duše, ki navadno pijejo le posvetnega duha iz časopisov in kina. Vse se je čudilo papeževi dobri španščini. Zlasti si pa niso znali razložiti njegove neutrujenosti. Takoj ko je stopil iz aviona — po celodnevni vožnji — je šel na delo in šele po dolgih urah se je mogel nekoliko odpočiti za nadaljnje napore. Novinarji so vedeli povedati, da je v njegovi sobi luč ugasnila šele ob 1. zjutraj.

Zelo naporen dan je bil za papeža petek. Imel je sestanke s kmeti in delavci. Hotel se je osebno prepričati o pogojih njihovega družinskega življenja. Zato je obiskal dvojce stanovanj delavcev in se razgovarjal z vsemi v družinah. Obdaroval

jih je s skromnimi spominki. Obiskal je bolnike, odprl in blagoslovil novo radijsko postajo, namenjeno za pouk delavcem in kmetom. Popoldne je bil zopet na stadionu za velik govor v skladu s programom dneva in za druge opravke.

Sobota spet dan z obširnimi sporedom. Takoj zjutraj je govoril zbranim škofom, ko je odprl njihovo latinsko-ameriško konferenco. Popoldne je hitel nazaj na kongresne prostore in se je od vseh udeležencev poslavljal. Končno je spet stopil v avion, ki je zakrožil nad glavami kongresnikov v zadnji pozdrav. Množica mu je odzdravljala s belimi robčki in mu želela srečno pot nazaj na njegovo službeno mesto. Papež nikjer ni kazal utrujenosti, kar je zbuja splošno pozornost in občudovanje.

Naj še omenim, da me je papež s svojimi govori spominjal na pokojnega škofa Rožmana. Podobno kot je govoril Rožman, tudi papež pogosto končno besedo v stavku zategne. — "Življenje", Caracas (zgoščeno.)

PISMO IN POROČILO IZ RIMA

(V zadevi SLOVENIKA)

VSAK DOBER GOSPODAR mora dati račun od svojega gospodarjenja svojim nadrejenim, pa tudi tistim, ki so mu gospodarjenje zaupali. Pri SLOVENIKU so to vsi tisti, ki so za gradbeni fond širokosrčno darovali. V naslednjih številkah so všeti vsi darovi, ki smo jih prejeli do 31. decembra 1968. Podatki so v ameriških dolarjih. Ker marsikje naši poverjeniki še nadalje zbirajo, bodo gotovo navedene vsote prav kmalu narasle. Do konca leta 1968 so poslali:

Združene države Amerike	\$ 70,039
Kanada	\$ 5,018
Rimski Slovenci zbrali	\$ 34,276
Avstralija	\$ 3,391
Gorica	\$ 3,153
Anglija	\$ 2,019
Avstrija	\$ 2,389
Trst	\$ 1,929
Razni kraji Italije	\$ 1,897
Slovenija (doma)	\$ 1,810
Švica	\$ 724
Nemčija	\$ 743
Francija	\$ 716
Južna Amerika	\$ 548
Belgija	\$ 278
Afrika	\$ 12

Doslej je bil največji izdatek za nakup zemljišča. V rimskem predmestju smo kupili zemljišče v obsegu 5 hektarjev ali 11 akrov. V gradbenem fondu imamo trenutno pičlih \$ 40,000. Kljub temu bomo, zanašajoč se na darežljivost rojakov po svetu in na božjo pomoč, spomladi položili vogelni kamen in začeli z gradnjo.

To že veste, da upamo v letu 1970 gradbo končati in takrat bo veliko romanje Slovencev v Rim Bog daj!

Mons. Maksimilijan Jezernik,
pro-ректор SLOVENIKA

SLOVENSKI ZDRAVNIK DR. M. COLJA

Stanuje in ordinira zdaj na naslovu: 36 Station St., Fairfield, NSW, 2165. Telefon: 72-1862.

Dobite ga na tem naslovu od ponedeljka do sobote v urah: 11:30 — 12:30 dopoldne, ter 2 — 4:30 popoldne. Izvzeta je sreda popoldne. Ob nedeljah 11 — 12.

Ordinira še tudi na naslovu: 197 The Boulevard, Fairfield. Ure: od petka do sobote: 8:30 — 11:30 dop. in 5 — 7:30 pop. Ob nedeljah: 9 — 10:30 pop.

DVA TEŽKA UDARCA BARAGOVIM ZADEVAM

P. Bernard

POZORNO SMO ČAKALI POROČIL, kako se je odločil glede Baragove beatificijske zadeve novi škof v Marquettu, Karel Salatka. Od njega je v prvi vrsti odvisno, ali se bo delo pospešilo ali morja celo zastalo. Svojo škofovsko službo je nastopil v marcu preteklega leta. Takoj so bili nad njim Baragovi častilci in mu dopovedovali, kaj je še treba in kako naj delo prejšnjega škofa nadaljuje. Bili so pa nad njim tudi drugi, ki so dali nasvet, naj ustavi delo za Baragovo beatifikacijo, češ da preveč stane, škofija je pa revna in tudi nima dovolj ljudi, ki bi se mogli temu delu posvetiti. Res je, da tako delo vzame veliko dela, delo pa seveda časa.

V veliko čast novemu škofu je njegova odločba: Ne samo nadaljevati je treba škofijski postopek za Baragovo beatifikacijo, celo pohiteti je treba z njim do take mere, da bo v teku enega leta vse zaključeno in pripravljeno za nadaljevanje v Rimu. On sam je hotel osebno nesti letos vse zbrane dokumente sv. očetu v Rim, prav kakor je pred leti mariborski škof dr. Držečnik osebno nesel v Rim zbrane dokumente glede Slomška.

Da bi delo hitreje steklo, je škof imenoval novega postulatorja. To je bil duhovnik Dominik Zadra. Tri leta poprej se je vrnil iz Rima po dokončanih študijah kanonskega prava in je bil zelo sposoben za tako delo. Za Baraga se je zanimal že od poprej tako zelo, da je nekoč iz Rima, ko je tam študiral, napravil izlet v Slovenijo in poromal na kraje, ki so v tesni zvezi z Baragom. Z velikim in navdušenjem je mladi postulator sprejel nalogo.

Škof Salatka ga je poslal ponovno v Rim, tokrat samo zato, da bi tam navezal stike s cerkvenimi uradi, ki imajo največ opraviti s postopki za beatifikacije. Največ se je baže razgovarjal s slovenskim frančiškanom, p. Brunom Korošakom, ki je priznan strokovnjak v teh vprašanjih in je zaposlen v vatikanskih uradih že 15 let. Dalo bi se verjetno tako napeljati, da bi prav p. Bruno dobil v roke dokumente za Baragovo beatifikacijo, ko bi jih marsuettski škof prinesel v Rim, kakor si je stvar zamislil.

Novi postulator g. Zadra je po opravkih v Rimu odhitel spet tudi v Slovenijo in se razgovarjal z ljubljanskim nadškofom dr. Pogačnikom. O vsem dobro poučen se je vrnil v Marquette in se hotel z vsem ognjem lotiti dela. To je bilo sredi novembra preteklega leta. Na žalost je moral hitro v bolnico, kjer so zdravniki ugotovili bolezen

levkemijo ali "belokrvnost," ki ji ni bilo zdravila. Mesec dni pozneje, 16. decembra je umrl in 19. bil pokopan v Marquettu — ne daleč od Baragove grobnice . . . Z njim je umrlo tudi veliko naše upanje . . .

Ni dvoma, da je to katastrofalen udarec na Baragovo zadevo. Škofija, ki ni velika in nima duhovnikov na ostajanje, bo kaj težko našla drugega moža, ki bi bil primeren za postulatorja. In če ga bo, bo moral pač najprej samega sebe usposobiti za to delikatno delo. Komaj si moremo misliti, da bo škof Salatka mogel prihodnje leto Baragovo zadevo prenesti iz svoje škofije na višje mesto — v Rim.

Pa je prišel še drug tak udarec. Tudi tu je igrala vlogo smrt. Bilo je mesec dni poprej — v samem Rimu. Umrl je monsinjor Zryd, marquetteški duhovnik, ki je bil prvi Baragov postulator v škofiji, pa so ga pozneje ameriški škofje izvolili za rektorja ameriškega duhovniškega zavoda v Rimu, kamor se je pred leti preselil in do svoje smrti tam živel. Umrl je 19. novembra lani, pokopali so ga v Rimu 23. novembra.

Monsinjor Zryd je dokončal v Rimu podobne študije kot pozneje Fr. Zadra, leta 1930. Bilo je prav takrat, ko smo ameriški Slovenci prvič nastopili v marquetteški katedrali in tedanjemu škofu Nussbaumu slovesno izročili spomenico s prošnjo, naj prične uradni postopek za Baragovo beatifikacijo. Takrat smo tudi ustanovili Baragovo Zvezo v ta namen. Mladi dr. Zryd se je takoj zavzel za stvar, saj je bil že velik častilec škofa Baraga, ves je gorel za njegovo čast in povišanje na oltar. Tudi ko je moral na novo službo v Rim, njegov ogenj ni prav nič popustil. Komaj je čakal, da bi bil škofijski postopek v Marquettu zaključen in prenešen v Rim. Prepričan je bil, da bi lahko on s svojim znanjem in veljavo veliko pripomogel, da bi rimski uradi pognali delo za Baraga v čim hitrejši tek. Ko je bil v novembru v Rimu Fr. Zadra, je bil monsinjor Zryd na vso moč vesel njegovega uspeha in mu je iskreno čestital. Kdo bi si bil mislil, da bosta v dobrem mesecu — oba v grobu . . .

Dva zares težka udarca! Zakaj jih Bog pripušča? Če ne le zato, ker smo Baragovi rojaki še vse premrzli v delu za Baragovo povišanje pred vso Cerkvijo in nam je treba iti skozi take preizkušnje, da bomo nekoč le postali svojega svetnika — vredni . . .

PISALI SO — ČITAJMO

KAT. GLAS V GORICI o televiziji za otroke:

DOBA OD 9. DO 12. LETA STAROSTI. Otrokov umsko dojemanje se vedno bolj širi. To je doba, ko se otrok navdušuje za razne pustolovske povesti, v njih živi s svojimi junaki in jih skuša posnemati. S televizijskimi oddajami se otroku začne odpirati pogled v svet odraslih. Vzbuja mu pričinja zanimanje za najrazličnejša vprašanja v zvezi z vsakdanjim življenjem, zlasti pa v zvezi z napredovanjem tehnike. Vse, kar vidi, sprejme, ne da bi vprašal, ali je tisto pravilno ali ne. Zato bi bilo koristno, če bi se starši po možnosti z otroki razgovarjali o tem, kar so ti videli po televiziji in bi jim skušali razložiti, česar niso razumeli. Otrok bo čutil, da mu starši zaupajo in jim bo za to hvaležen. Poleg tega se bo pa tudi polagoma naučil kritično presojeti razne oddaje.

Nekdo, ki je poslušal, kako so se otroci, stari od 8 do 12 let, med seboj pogovarjali in ocenjevali razne televizijske oddaje, je razočaran dejal sam pri sebi: "Saj na svetu ni več otrok, če se pa že tako mladi začnejo s takimi pogovori ukvarjati." To ni čisto res. Zdaj se je življenje v marsičem spremenilo in če drži, da je prineslo s seboj marsikaj slabega, je pa tudi res, da je prineslo s seboj tudi marsikaj dobrega.

To velja tudi za televizijo. Televizija je po vseh naših hišah in je ni več mogoče prezreti. Zato je najbolje, da skušamo od nje imeti čim več koristi. Tudi otrokom bodo njene oddaje lahko koristne, če jih bodo znali pravilno izbrati. Otroci naj zato gledajo tiste oddaje, ki so njim namenjene, nikakor pa ne onih, ki so namenjene odraslim ker bodo s tem imeli dvojno škodo: zamudili bodo dragoceni čas, ki bi ga morali porabiti za učenje ali za spanje; in drugič: oddaje, namenjene odraslim, jih bodo zmedle, ker v tej dobi — in tudi pozneje, tja do 15. leta — otroci še niso dovolj zreli, da bi takšne oddaje znali pravilno presoditi.

P. F. v listu Ave Maria: Površnost ima vedno slabe posledice. Najbrž je tudi sedanja zmeda med katoličani posledica površnosti v sprejemanju in izvanjanju sprememb v Cerkvi. Neradi govorimo o slabih posledicah, zato zmedo rajši imenujemo — krizo.

Slabe posledice površnosti najlažje spoznamo s primero iz vsakdanjega življenja. Tehnološki napredek z napredujočo avtomatizacijo zahteva ve-

stnih delavcev, ki so pod vestnim strokovnim vodstvom. Pomislimo samo na naprave, ki jih uporabljamo vsak dan: elektrika, vodovodi, stroji s kompliciranim mehanizmom, prevozna sredstva . . . Brez vestnosti odgovornih za javne naprave bi bilo zdravje in življenje množic vedno v nevarnosti. Na to ne mislimo vsak dan, pretrse nas pa nesreča, ki zahteva številne žrtve.

Težje je opaziti površnost v duhovnih stvareh. V verskih in moralnih zahtevah je človek zelo odvisen od samega sebe. V Cerkvi ima vsa sredstva za ohranjanje milosti in za rast v nadnaravnem življenju. Niso mu pa v nobeno pomoč in korist, če se zanja kar nič ne zmeni. Tak človek je kakor žejen popotnik, ki sedi ob studencu, pa ne zna zajeti vode. Pri lurški groti na lemonstkem griču je napeljan vodovod. V poletni vročini sem delal pri groti. K meni je prišel fant in me vprašal, kje bi dobil pitno vodo. Pokazal sem mu vodovod. Voda je tekla, a ni mogel piti, ker ni imel kozarca. Jaz sem se že večkrat napil vode pri tistem vodovodu — brez kozarca. Do tega dne nisem vedel, da so ljudje, ki tega ne znajo.

Tako kot ta fant stojijo mnogi ob "studencu žive vode", ki o njej govori Kristus v evangeliju sv. Janeza 7. poglavje. Stojijo ob tej živi vodi, pa ne znajo piti. Morda niso popolnoma sami krivi, da ne znajo zajemati "žive vode", ki teče iz zakramentov. Naučeni so bili, da je zakramente smatrati v prvi vrsti za očiščenje od greha, pa za obrambo proti grehu. Udeležba pri nedeljski maši jim je bila razložena samo kot stroga dolžnost. Da, tudi dolžnost ima svoj velik pomen v duhovnem življenju. Bolj potrebno pa je verovati, da obhajamo evharistično daritev — sv. mašo — in zakramente prejemamo zato, ker se nam v njih odpirajo viri "žive vode", zakladi milosti, ki krepijo nadnaravno življenje božjih otrok.

KDO MU BO Povedal?

Stojan Skitek, ki je nekje v Avstraliji, je naprošen, da bi se čimprej oglašil materi v domovini. Njen naslov mu je gotovo znan...

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

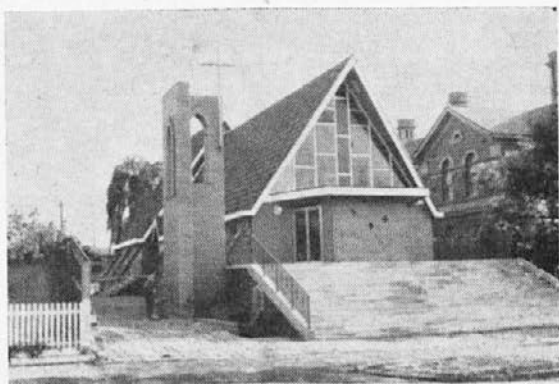
★ "ANGELINA LAURO" JE NAŠE tri zvonove srečno pripeljala v melbournsko пристanišče. V sredo 29. januarja je Agencija Stephens dostavila v Kew tri zaboje, ki so poleg zvonov vsebovali tudi lesene jarme in vse ostalo.

Da popravim nekaj netočnosti v prejšnji številki: Največji zvon ima 69 kilogramov in nosi napis: **Sveta brata Ciril in Metod — varujta naš izseljenski rod — 1963.** Letnica je 1100-obljetnica, kar sta slovanska apostola prišla med naše proočete in je ob enem leto, ko smo dobili dovoljenje za zidavo cerkve ter začeli zbirati darove. — Srednji zvon (55 kg) je v spomin našim pokojnim s pomenljivim napisom: **Mrtvim v spomin — živim v opomin!** Bogve, komu od nas bo prvič zapel. — Najmanjši zvon, ki tehta 44 kilogramov, je posvečen Mariji Pomagaj in nosi napis: **Mariji Pomočnici — izseljencev Kraljici.**

Kdaj bomo napravili slovesnost blagoslovitve zvonov, danes še ne morem reči. Po vsej verjetnosti bomo za to slovesnost povabili enega melbournskih pomožnih škofov.

Naj se na tem mestu še enkrat zahvalim Flottili Lauro za brezplačni prevoz (in seveda Agenciji Putnik ter I. Gregoriču za posredovanje), dalje Agenciji Putnik za kritje stroškov v genovskem pristanišču, kjer so zvonovi čakali ves mesec. Pristrčna zahvala vsem darovalcem ki so za zvonove v božičnih kuvertah nabrali lepo vsoto \$1,040-10. Koliko bodo zvonovi stali s prevozom iz Ljubljane do Geneve in morebitno uvozno takso, si še nisem na jasnem. Kar bo od gornje vsote ostalo, bo šlo seveda za dolgove na cerkvi.

★ P. urednika moram pokregati, ko ob sliki pri povesti o Novih zvonovih ni nič napisal, da je to slika melbournskih zvonov, za njimi pa stoje livarji z mojstrom Francetom Mostarjem (drugi od leve). Melbournčani so sliko spoznali, ker smo

jo imeli tudi na božičnih kuvertah, v Adelaidi so me pa mnogi spraševali o njej. Tako naj bo s temi vrsticami tudi ta nedostatek popravljen. — Ona urednikova opomba o daru enega dolarja vsakega bralca povesti izven Melbourn, pa kar fletno zveni. Nekaj dolarjev je že padlo na ta račun, malo za šalo, malo zares.

★ Za delo pri cerkvi se od blagoslovitve sem ne smem in ne morem pohvaliti. Razen nekaj samotnih delavcev — še vedno sedimo na vencu zmagovalstva. Se kar bojim, da bo p. urednik polža poslal iz Sydneya nazaj proti Melbournu. Veliko je drobnega nedokončanega dela, ki me resno skrbi, če kmalu ne bo končano. Rad bi uredil tudi oder v dvorani.

★ Kot je bilo pod "Stop the Press" povedano že v januarski številki, je v sredo 8. januarja za posledicami nesreče preminula tudi žena pokojnega Viktorja, gospa **Roza Maslo**. Pokojna Roza je bila rojena Šabec 14. aprila 1927 v vasi Selce, krščena v Slavini.

Kakor smo vsi računali na prevoz obeh v Melbournu, kjer sta živela, je prišlo drugače: pogreb Viktorja in Roze se je 25. januarja vršil v Sydneyu. R.I.P.

★ Krsti so si sledili takole: 1. januarja je bila krščena **Elizabeth Kathleen**, hčerka **Petra Kustura** in Nike r. Tomaž, prinesli so jo iz West Footscraya. — 4. januarja je bil krščen **Frank John**, novi prirastek v družini Franka **Tkalčeviča** in Rozine r. Stanko, North Clayton. — 6. januarja **David**, sinko Konrada **Oderja** in Jožice r. Gramc, Reservoir. — 18. januarja so iz East Oakleigh prinesli **Marijo Jacqueline**, novo članico družine **Milana Klanjčarja** in Anice r. Majcen. — V Bell Parku (Geelong) pa sem 12. januarja krstil **Roberta Francka**, prvorojenca v družini Karla **Berginca** in

Jožice r. Markov. — Krst smo imeli tudi v Adelaidi: v cerkev Kristusa Kralja v Lockleys so iz Seaton prinesli **Francka**, novega člana v družini Marjana **Jenka** in Ivanke r. Ivančič.

Iskrene čestitke vsem družinam, malčkom pa obilo božjega blagoslova!

★ Poroke bi omenil štiri. Prvi dve sta bili 11. januarja v Južni Avstraliji. V Adelaidi sta si v cerkvi Marijinega oznanjenja v Hectorville obljubila večno zvestobo **Peter Šajn** in **Silva Viola**. Nevesta je bila rojena v kraju Miren na Primorskem, prišla sem kot deklica in je zdaj učiteljica na eni adelaidskih šol. Peter je bil rojen v Knežaku ter je med adelaidskimi Slovenci zelo dobro znan. Brez dvoma je prvi Slovenec v Avstraliji, ki ga veseli občinsko pisarniško delo ter je letos z lepimi uspehi končal zadnje izpite za Town Clerk-a. — Druga poroka tega dne je bila v Mt. Gambierju, kjer je stopil pred oltar Melbournčan **Danilo Sušelj** in sprejel desnico **Darinke Šober**. Ženin je iz Košane, nevesta iz Maribora. — V naši cerkvi v Kew smo imeli poroko 18. januarja, ko sta si obljubila zvestobo **Emil Brmalj** (iz Reke) ter **Ruža Dilber** (iz Ivankova). — Ker sem moral za četrto nedeljo v januarju v Adelaido, sta prišla za mano iz Melbournna ženin **Leopold Ciril Huč** in **Angela Avžin**, da sem ju 25. januarja zvezal v cerkvi Kristusa Kralja v Lockleys. (Malo nevest se pelje 500 milj daleč na poroko, kot se je Angela!) Ženin je iz Trebnjega na Dolenjskem, nevesta pa iz Olševka in krščena v šenčurju pri Kranju.

Iskrene čestitke vsem štirim parom!

★ Več fantov Baragovega doma je dobilo v pismih od doma izrezke iz verskega lista "Družina", kjer je škof Jenko pisal o svojem obisku Avstralije in o naši novi cerkvi. Ivanu, katerega okno gleda prav na cerkev, je pisala teta, "naj le gre kaj pogledat slovensko cerkev, če ne živi predaleč od nje." Fant pravi, da bo fotografiral cerkveno stavbo s svojega okna in sliko poslal teti.

Vsa ta pisma pričajo, kako domači skrbje za svoje po svetu. Zlasti za fante, ki se radi izgube v tujini in neradi primejo za pero. Brez dvoma jim bo v tolažbo vest, da je prav ob cerkvi Baragov dom, kjer je že na desetine in desetine fantov našlo dobršen kos domovine.

★ Sydney je videl po božiču, Melbourne pa v četrtek 23. januarja televizijski program o problemih emigrantov (ABC — Project 69.) Kot sem že lani omenil, je bil del tega sporeda filman v Baragovem domu. Prikazuje resnično zgodbo na-

šega bivšega fanta Podbevkovega Jerneja, kako je preko začetnih težav prišel do Baragovega doma.

Žal, sporeda nisem videl, ker sem bil prav takrat v Adelaidi, več Avstralcev mi je pa povedalo, da je bil film zanje novo odkritje. Brez dvoma novi priseljenc, zlasti samski fant, ima probleme, o katerih se Avstralcu še sanja ne. Nova dežela, neznanje jezika, domotožje, razočaranja... Še bi lahko našteval, dolga vrsta bi bila. Nekateri ti problemi ojeklenijo in napravijo može, druge pa strejo in uničijo za vse življenje.

★ Devetnajstega februarja bo že **pepelnica**, začetek naše duhovne priprave na velikonočne praznike. Naj omenim, da je to **dan posta in zdržka** od mesnih jedi. V naši cerkvi bomo na pepelnico poleg sedme jutranje maše imeli **večerno ob pol osmih**. Enako bomo imeli večerno mašo na praznik svetega Jožefa 19. marca. Vse petke v postu pa se bomo zbrali ob pol osmih zvečer k postni pobožnosti križevega pota. Ker v novi cerkvi postaj križevega pota še nimamo, bomo to pobožnost opravili pred postajami v stari kapelici. — Vabljeni!

V AFRIKI SO PREGOVORI ŽIVLJENJE

PREGOVORE NAHAJAMO PO VSEM SVETU in v vseh časih zgodovine. Tudi Slovenci poznamo dolgo verigo pregovorov in jih radi tiskamo in beremo. Drugo vprašanje je, kako se v življenju po njih ravnamo. Po navadi jih hitro pozabimo, najmanj mislimo nanje takrat, ko bi bilo res koristno. Rajši ravnamo po svoji glavi in pameti.

Drugače je pri črnih v Afriki, pa najbrž tudi ne pri vseh. Iz nekega kraja v Afriki poroča nekdo, ki razmere tam dobro pozna:

Afriški črnc je za napredek počasen, pa ne nedostopen. Ko ga skušaj pridobiti za kaj novega, obstane, umolkne in gleda. Na tihem misli na pregovor: Naglica ni dobra. Saj je tako rekel polž, ali ne?

Ko si je zadevo dobro ogledal in mu začenja biti všeč, razmišlja, kako bi se nove reči oprijel, pa bi si obenem ne nakopal preveč skrbi in trdega dela. V mislih prežvekuje pregovor: Bolje je biti nor kot zabit. Norost se da ozdraviti, zabitost pa ne.

Ko se je odločil, pograbi zadevo z vso vnemo in hiti z njo, da je kaj. Pred očmi mu lebdi pregovor: Kdor pride prvi do studenca, pije čisto vodo. Niso je še skalili drugi pred njim.

Kdor še ne ve, kateri zvonovi so to, naj bere
TIPKARIJO na strani 38.

2

PRED KAKIMI PETIMI LETI je bilo, da je sedel Zlatoper s ključarjem Močilarjem pri Petaču. Od zvonov so gnali ljudje tiste dni, češ da je že sramota, kako da tuji govore čeznje. Največ takih bridkih rodoljubje žalečih opazk od strani tujcev je moral preslišati Zlatoper, ki je med tujce vozil. Zato se je prav hudo sprl z Močilarjem. Deloma je tudi nekaj pil, in kadar človek pi-je, ni da bi pogodbo delal.

"Pa bodo peli in bodo!" je udaril ob mizo Zlatoper.

"Dokler bom jaz ključar, že ne!" je odvrnil Močilar, ki je bil trmast kot pregovor. "Če že mora biti kaj novega, naj bo oltar, pa ne zvon".

Tisti hip je vstopila v sobo Tina in Zlatoper je hotel povedati, da bo on vzel Tino, pa je rekel narobe:

"To pa rečem, ne oženim se, preden ne za-
pojo zvonovi."

"Boš samec ostal," je trmoglavil Močilar.

"Naj pa," se je razgrel Zlatoper.

Strašno hudo je pogledala Tina tisti hip Zlatoperja in njemu je postalo strašno hudo, ko se je streznil. Se je naredil, da nič ne ve, pa je vedel Močilar in ni pozabil, pa da kdo bo mož beseda, je hotel vedeti.

Petač je tolažil Zlatoperja:

"Tone, kaj to dé, zvonovi bodo peli. Za Tino se pa tudi ne boj. Te bo že počakala."

"Huda je," je odvrnil Zlatoper.

"Pa bi bil premislil, preden si rekel," je dejal Petač.

Tako se je začela za Antona Zlatoperja doba prej nepoznanih skrbi in obenem neskončnega hrepenenja po novih zvonovih . . .

NOVI - Z V O - NOVI

Dr. Ivan Pregelj

3.

V Bači se je naselil tiste dni trgovec po imenu Stefan Kacafura. Zlatoperovih let je bil, razumela se pa nista. Ne da bi bil Kacafura grob človek sli prevzetan. Prav domač človek in zelo vljuden je bil, še skoraj preveč vpricho svoje sijajne zunanosti in očividnega bogastva, ki ga je kazal bodisi v obleki, bodisi v zlati uri ali z zlato verižico in celo z dragocenimi prstani, ki si je z njimi kitil skrbno negovane prste.

Ta Kacafura je bl začel tedaj redno vsako nedeljo prihajati na Idrijo k Petaču. Posebna prijateljca pa sta si postala s Petačevo ženo, polhromo, staro ženico, ki je ves svoj čas preživela v kuhinji za ognjiščem in venomer tarnala, da nima nikogar, ki bi ji kaj groznega povedal, dasi je po sili hotela vedeti, da se sila takih groznih in čudnih reči po svetu dogaja. Niti s Tino ni bila zadovoljna. Hči ji je pač znala povedati vse vaške novice in tudi tisto, kako je Viduča v postu zlodej vso noč lovil, pa vse to je bilo razboriti ženici daleč premalo in je rekla o hčeri:

"Za gospodinjstvo je že, za gospodinjstvo, za pogovor pa ni, ne".

"Saj tudi časa nima", je odgovoril oče za hčer. Tedaj je prišel Kacafura in se kmalu prikupil Petački. Lepo za ognjišče je sedel, dasi se mu je neizrečeno kadilo in je ženica skoraj plaho prosila, češ, da ne, kakšno si bo pa obleko napravil.

"Kaj dé to", je odvrnil, pa je že tako, da jaz najraje za ognjiščem sedim. Za ognjiščem je tako domače!" Gostolel je kot igralka na odru in zelo lepo in občutno je poudaril zadnji dve besedi.

Že s tem, da je znal tako mehko govoriti in da je bil sploh tako gosposki in se vendar ni sramoval prisesti k njej za ognjišče, se je Kacafura zelo prikupil Petački.

“Vi ste gospod”, je rekla, “pa se ne sramujete sedeti z neumno ženico, za ognjiščem. Naši dedci pa, še mar jim ni zame. Bolna sem, pa sem jim še v napotje.”

“Potrpeti je treba, če je še tako hudo!” je odvrnil Kacafura z vidnim ginjenjem.

“Saj ne tožim”, je odvrnila Petačka, “če bi mi le tako dolgčas ne bilo, ker ne morem iz hiše, doma pa nič govorjenja ni. Po svetu se zgodi toliko novega!”

“O, tisto je res, po svetu se dogaja toliko novega in tako nepričakovano čudnega.”

“Čudnega?”

“Glejte, mati”, si je Kacafura mel roke tako, da je morala videti njegove prstane. “Prav danes sem čital, da je v Parizu na Francoskem odnesel vihar v zrak jerbas, ki je v njem koklja valila. In kaj mislite, kje so našli potem tisti jerbas? Na Angleškem v Londonu, in koklja je mirno valila naprej. Ali ni to nekaj čudnega in neverjetnega?!”

Petačka se v resnici ni mogla dovolj načuditi srečnemu naključju in srečni koklji in to kljub svojim zemljepisnim neznanostim. Hotela je samo

še to vedeti, kako so tisto kokljo nazaj poslali. In je odvrnil kaj neduhovito Kacafura, da v kurniku in po pošti.

Od tega naravnega naključja je prišel Kacafura v pravi element stare Petačke, v nadnaravnost. Započel je vrsto pripovedk o strahovih z enim svojih lastnih doživljajev, kakor je rekel.

“Jaz in rajni K.,” imena da ne pove, je rekel, “sva bila vedno velika prijatelja in tudi pri vojakihi sva služila skupaj. Skupaj sva spala. Nisem skrival ključev pred njim. Pa mi je nekega dne izginil iz kovčka petak. Če ga je kdo vzel, sem rekel, ga je samo on. Pa mu nisem nobene rekel. Sem mislil, bo že dal nazaj. Pa ni dal. Potem je pa po svetu šel. Deset let je minilo, pa se neke noči prebudim. Ob postelji sem imel prav tisti kovček. Pogledam, kaj vidim? Moj prijatelj stoji ob kovčku in se upira, da bi ga odprl. Ves znojen je bil. Tokrat me popade jeza. Veš kaj, zavpijem, enkrat sem molčal, če misliš še v drugo krasti, pa ne boš več. Kar zaječal je in izginil. Glejte, pa ni minilo štirinajst dni, pa sem bral v listih, da se je prijatelj ponesrečil v Ameriki.” — (Dalje.)

KNJIGE O USPEHII SLOVENCEV PO SVETU

Dr. Edi Gobec, Amerika

ALI ŽE VESTE, DA IMAMO — ali smo imeli — Slovenci v Ameriki poleg bivšega senatorja Lauscheta kar tri zvezne kongresnike, tri generale, pet škofov, enega med tremi komisarji ameriške civilne službe, mnogo županov, znanstvenikov (med njimi nad sto univerzitetnih profesorjev), izumitelje, vodilnih inženirjev, graditeljev nebotičnikov v Bostonu, Denverju in Tel Avivu, vrsto umetnikov, velepodjetnikov in predsednikov bank?

Ali kot Slovenci poznate svetovno priznane slovenske učenjake širom po svetu, naše tovarnarje v Ameriki, Braziliji, Avstraliji, Afriki ali na Filipinskih otokih? Ali poznate slovenske dirigente na Finskem, v Argentini, Franciji in Nemčiji, pa slovenske zdravnike na evropskih dvorih, v Abešiniji in v Beli hiši? Ali poznate slovenske rektorje univerz po svetu, ravnatelje znanstvenih ustanov in slovenske svetovne in državne prvake v športu?

Gradivo za objavo o tu naštetih primerih je po večini že zbrano in čaka, da pride v slovenske in angleške knjige, ki se imajo tiskati. Te knjige naj pomagajo dvigniti ugled Slovencev po kontinentih, v naši mladini pa vzbuditi zdrav narodni ponos.

Vendar so v naši zbirki še vrzeli, ki jih je treba zamašiti. Zato pošiljamo v javnost ta poziv.

Vključiti želimo v to zbirko prav vsakega Slovenca in Slovenko, ki sta se odlično uveljavila kjer koli na tujem in to v bližnji ali daljni preteklosti. Prosimo vsakogar in vse, da nam pošljete naslove posebno uspešnih Slovencev, ki jih poznate. Pono vimo: Znanstvenike, profesorje, vodilne umetnike, župane in višje politike, tovarnarje in velepodjetnike, vodilne inženirje, arhitekto, zdravnike, športnike in tako dalje. Prosimo, da nam čim prej pošljete svoje (ali njihove) kratke življenjepise, osebne fotografije, kopije morebitnih objav o njih tisku (z navedbo vira in datuma), slike tovarn, velepodjetij, umetnin ali proizvodov, slike posnete skupaj z vodilnimi tujimi osebnostmi — in sploh vse, kar bi bilo primerno za objavo iz naše zbirke.

Prav vsem in vsakemu se priporočamo za naslove in koristna opozorila. Pišite, prosimo, čim prej na naslov: Dr. Edi Gobec,

profesor sociologije in antropologije,
Kent State University,
Kent, Ohio 44240, U.S.A.

Izpod Triglava

DR. JANEZ JANŽEKOVIC piše v listu DRUŽINA: Če se je naša država (Jugoslavija) odločila, ker je v njej več verstev in drugih nazorov, da se noben verouk ne poučuje v šolah, tedaj mora seveda veljati isto za vse druge nazore. Če jaz ne smem učiti v šoli, da je Bog, tedaj tudi ti iz istega razloga ne smeš učiti, da Boga ni. Sicer nisva enaka pred zakonom, kakor bi po besedah 33. členu ustave moralo biti.

SLOVENSKO METROPOLIJO s sedežem v Ljubljani je ustanovil papež Pavel v preteklem decembru. To se pravi, da je Slovenija zdaj cerkvena pokrajina sama zase. Ljubljanski nadškof dr. Pogačnik je "metropolit," mariborski je njegov "sufragan". To se pravi, od njega do neke mere odvisen, oba skupaj pa nista odvisna od nobene druge cerkvene oblasti, razen od papeža. Navadno imajo "metropolije" po svetu v državnem merilu, v slovenskem primeru je odločevala narodnost. Odlok Pavla VI. je vsekako velikega pomena ne le za Cerkev, ampak tudi za narod.

KOPRSKI ŠKOF DR. JENKO s svojo apostolsko administraturo vred pa ni postal sufragan. Zato tudi ni Koper z Mariborom vred del slovenske metropolije. Je cerkvena pokrajina sama zase, odvisna naravnost od papeža. To pa zato, ker administratura še ni škofija, škofija pa zato ni, ker javnopravno meje med Italijo in Slovenijo še niso urejene. Vatikan čaka na končne zaključke, ki bodo brez dvoma v doglednem času napravljeni.

KOPER JE ZAENKRAT še povezan — pa vse bolj na papirju kot v praksi — s škofijo Trst, zakaj pred vojno je obstajala skupna škofija Trst-Koper. Toda ko je zdaj koprška administratura na slovenski strani dejanske razmejitve med Italijo in Jugoslavijo, je popolnoma naravno, da se Koper povezuje s slovensko matropolijo in se bo škof Jenko v vseh zadevah sporazumeval z Ljubljano in Mariborom. V praksi ima torej slovenska metropolija dva sufragana: Maribor in Koper.

SLOVENSKE METROPOLIJE doslej nikoli ni bilo. Svoj čas je Ljubljana pripadala metropoliji v Gorici in sicer skupno s škofijo Trst-Koper, dočim

je Maribor spadal skupno s Celovcem pod nadškofijo v Salzburgu. Tako je bilo pod Avstrijo. Ko je nastala Jugoslavija, sta bila Ljubljana in Maribor dotrgana od svojih metropolij in vsaka škofija zase podložna naravnost papežu, ki je bil njun — metropolit. Zdaj je papež svojo jurisdikcijo z naslovom vred prepustil ljubljanskemu nadškofu dr. Pogačniku. Dobro je napravil. Zdaj bomo čakali, da bo napravil še nekaj boljšega: povzdignil apostolsko administraturo škofa Jenka v javnopravno škofijo.

DRUŽINSKA PRATIKA v lepi verski obliki, kot je bila nekdanj, je izšla v Ljubljani pred zadnjim Božičem. Prvič po "osvoboditvi". Dovoljenje za izid je dal nadškof dr. Pogačnik, o kakem drugem dovoljenju ni nič omenjeno. Izšla je v nakladi 35.000 izvodov. Tiskala jo je tiskarna "Jože Moškric." Cena ni navedena. Seveda je ljudstvo z veseljem seglo po njej. Verjetno bodo morali Družinsko pratiko za leto 1970 natisniti v podvojeni nakladi.

BOŽIČ SO PRAZNOVALI v Sloveniji zelo splošno in tudi jako slovesno, čeravno oblasti še nočejo "uradno" nič vedeti zanj. Cerkve so bile seveda nabito polne pri polnočnicah in prilično tudi čez dan, pa tudi zunaj cerkva je bilo dosti praznovanja. Trgovine so bile polne božičnega okrasja in razsvetljave in tudi prodajale so razno "božično" blago: voščilne karte z verskimi motivi, plošče s svetimi pesmimi, jaslice, drevesca. Prav tako ni manjkalo božičnih "parties", ki so jih prirejali med seboj celo zgrajeni partijci, čeprav verjetno niso imeli prehudo "božičnih" pogovorov.

"PRAZNIK DRUŽINE" naj bi ustanovila državna vlada v Jugoslaviji in ga nastavila na dan 25. decembra, tak predlog so dali škofje na vlado s svoje konference v Zagrebu. Bilo bi podobno kot je "Dan mrtvih" narodni praznik 1. novembra, ko Cerkev praznuje god Vseh svetnikov. Tako bi se lahko reklo: volk sit in ovca cela. Ljudje so bili že kar prepričani, da bo pretekli Božič po tej poti dela prost da, toda vlada je na predlog škofov trdovratno molčala.

GORIŠKI "KAT. GLAS" je zapisal na naslov komunistov: Gospodje, ki vladate nad slovenskim ljudstvom! Čustva se ne dajo zbrisati z gospodarsko reformo, kot jih je izbrisal v Sloveniji stalinizem. Čas bi bil, da se o tem veritate in ustrežete ogromni večini rojakov doma in v zamejstvu, ki si želijo božiča tako, kot je v navadi pri Slovencih povsod, kjer prebivajo. S tem ne boste nič izgubili, temveč samo pridobili!

TO ZGODBO JE VEDEL MOJ OČE

Peter Bizjan, NSW.

TUDI JAZ SEM JO SLIŠAL iz ust pokojnega očeta. Če je resnična, ne vem. Ima pa svoj pomen za vse čase in kraje našega sveta.

Živela sta učenjak in lakomnik. Učenjak je bil mestni človek, na počitnice je pa vsako leto prihajal na svojo pristavo na deželi. Svet te pristave je mejil na posestvo sosedu lakomnika. Bila sta si dobra znanca. Le to je bilo učenjaku sitno, da je lakomnik vsako leto jadikoval, kako malo zemlje ima. Kar naravnost je namignil, da mestnemu človeku ni treba toliko zemlje, zato naj bi je kmet imel več. V resnici je pa tudi lakomnik imel prav obsežno posestvo.

Učenjak se je naveličal poslušati tarnanje, pa je rekel lakomniku:

“Priatelj, imaš nekaj prav. Jaz sem že star, moji otroci so vsi preskrbljeni, zase in za ženo pa prav za prav dovolj zaslužim z delom v mestu. Imam res preveč sveta okoli te letoviške vile. Narediva pogodbo. Odstopim ti toliko svoje zemlje, kolikor je boš prehodil od sončnega vzhoda do zahoda”.

Kakomnik je bil takoj za to. Dogovorila sta se za naslednji dan, saj lakomnik ni mogel odlasati. Tudi tako tisto noč ni nič spal. Samo računal je, koliko novega premoženja si bo prislužil — jutri.

Še pred sončnim vzhodom sta bila oba na določenem mestu. Zabila sta v zemljo kol, ki naj določa začetek in konec lakomnikove poti. Ta je brž nastopil pot, učenjak si je pa privoščil jutranji sprehod po pristavi. Po obedu je šel k počitku, vročina ga je čez dan dobro zdelala. Proti večeru se je napotil na določeni kraj, da pričaka sosedu.

Lakomnik je okoli poldne dospel do kraja, kjer je bil na pristavi krasen vrt, toliko skrit za griči, da ga lakomnik dotlej ni nikoli videl. Oči so mu žarele od začudenja in poželenja. Sklene, da še to prehodi in bo njegova last. Ni si pa mogel misliti, da je vrt velik za več ko uro hoda. Ves srečen je bil, ko je prišel do konca. Ali ura je kazala že eno popoldne. Ali bo mogoče priti nazaj na določeno mesto pred sončnim zahodom?

Hitro se obrne in hiti proti domu. Začuti, da je truden, vendar se spusti v tek. Zamuditi ne sme. Bi bilo vse izgubljeno. Le tu in tam se je toliko ustavil, da je zajel sapo in pogledal na sonce, ki se je čudno naglo bližalo zatonu. Zadnjih nekaj sto metrov je drvel kot nor . . .

Učenjak je čakal na svojem mestu. Sonce je že zahajalo, ko zagleda nedaleč proč drvečega lakomnika. Korak se mu opoteka, noga se mu zapleta, vrglo ga je na tla. Toda kmalu se spet pobere in kakor v begu pred hudo zverjo se še zadnjič požene v tek. Še nekaj minut, skoraj bo na cilju. Toda spet pade in obleži. Učenjak plane k njemu, hoče ga pobrati, ali hitro spozna, da je mrtev. Srce napora ni vzdržalo.

Učenjak je odnesel truplo rajnega v svojo hišo in s težkim srcem razmišljal njegovo čudno usodo. Imel je dovolj lastne zemlje, pa je umrl na tuji, na tisti, ki si jo je hotel prisvojiti iz gole lakomnosti.

Dal mu je prirediti slovesen pogreb. Povabil je mnoge sosome in druge znance. Vsi so se čudili, da je zdrav človek tako nenadoma umrl. Seveda jim je učenjak vso zadevo razložil. Zamislil je pa tudi spomenik na grob lakomniku in nanj dal napisati:

Prijetelju in sosedu v spomin.

Dragi, želel si imeti še več zemlje.

Zdaj je imaš dovolj, če si božji.

Počivaj v miru, Bog se tvoje duše usmili!

Ko se je učenjak vrnil v mesto, je sklenil prdati svojo posest in izkupiček pokloniti Domu sirot, ki je stal v bližini njegovega urada v mestu. Sam je dočakal visoko starost. Rad je pripovedoval znancem o dogodku z lakomnikom, ki ga je globoko pretresel. Pripovedovanje je vplivalo na marsikoga, da je tudi sam odprl siromakom srce. Žal, lakomnost je pa na svetu vseeno ostala. Podoba je, da še narašča. Še vedno se pa rada nesrečno konča. Pa če tudi ne tako očitno kot pri lakomniku v naši zgodbi, gotovo je, da blagoslova nikjer ne prinaša.

GOLF IGRISČE NA BLEDU je obstajalo že pred vojno na planoti s prekrasnim razgledom. Po vojni so oblasti odredile, da se igrišče opusti in spremeni v pašnik. Prevzela ga je kmetijska zadruga Jelovica. Zadnje čase je pa turizem ena glavnih panog narodnega gospodarstva. Tujcem je treba pokazati in ponuditi v uporabo tudi golf igrišče. Pašnik mora v pozabo, na njegovem mestu vstaja v novo življenje nekdanj pokopano igrišče.

HELEN KELLER:

ZGODBA MOJEGA ŽIVLJENJA

Priredila Marija N., Melbourne

NEKAKO TISTI ČAS SEM ODKRILA, čemu, so ključ. To sem hotela izkoristiti. Neko jutro sem zaklenila mater v jedilno shrambo za tri uer, ker ni bilo nikogar blizu, da bi slišal njene klice. Dobro sem čutila, kako razbija po vratih, pa sem mirno sedela na verandi in z velikim užitkom "poslušala" njeno razbijanje. Ta moja hudobija je dala staršem misliti, da mi je nujno potrebna nekaka šola. Ko je pa prišla učiteljica Ana Sullivan, je bila moja prva skrb, kako tudi njo enako zakleniti. Ko me je mati poslala v nadstropje, da nekaj oddam Ani, sem sicer lepo ubogala, ko sem pa odšla iz njene sobe, sem zasukala ključ in ga skrila pod omaro na hodniku. Za ves svet me niso mogli pripraviti do tega, da bi povedala, kje je ključ skrit. Končno je moral oče pristaviti od zunaj lestvo in Ana je splezala po njej dol. Sledila sem poteku stvari in se silno zabavala. Šele po več mesecih sem potegnila ključ izpod omare in ga dala Ani.

III.

Moja želja, da bi se mogla izraziti, je stalno naraščala. Tistih malo znakov, ki sem z njimi bila v stiku s svetom okoli mene, mi je vedno manj zadostovalo. Hotela sem se z ljudmi sporazumeti, pa se mi ni posrečilo. To me je pogosto spravilo v strahotno jezo. Počutila sem se kakor vkljenjena. Brčala sem in se zvižala, da bi se otresla okovov. Zavedala sem se, da ne bo nič pomagalo, če se vedem kot divjak, pa nagon upornosti je bil preveč močan. Divjala sem tako dolgo, da sem bila vsa izčrpana. Če je jeza mati blizu, sem se zarila njej v naročje in se počasi umirila.

Oče in mati sta bila vsa iz sebe, pomagati mi nista mogla. Predaleč proč je bila šola za slepe in gluhe, nihče ni mogel pričakovati, da bodo tako šolo ustanovili bliže našega doma. Vrhu tega so mnogi mislili, da bi meni taka šola nič ne pomagala. Bila sem jim videti izgubljena.

Ko sem imela šest let, je oče slišal o nekem zdravniku za oči v Baltimoru. Rečeno je bilo, da je mnogim pomagal, ko nihče drug ni mogel. Sklenili so, da me popeljejo k njemu. In res smo šli. Potovanja se dobro spominjam, bilo je prijetno. Z mnogimi sopotniki na vlaku sem se spoprijateljila. Neka gospa mi je dala škatlo morskih školjk. Oče mi jih je prelučkal in jaz sem jih natikala na vrstico. To me je za dolgo lepo zaposlilo. Tudi sprevodnik mi je bil dober. Ko je hodil okoli in ščipal vozne listke, sem se mu rada obesila za suknjo in krožila z njim po vlaku. Dajal mi je v roke ščipalnik za listke in sem se z njim zelo zabavala. Počenišla sem v svoj kotiček in po cele ure napravljala čudne luknjice v lepenko.

Teta mi je naredila punčko iz brisač. Bila je v naglici zmašena in nič podobna pravi punčki, saj ni imela ne ušes, ne nosu ne oči. Najbolj sem pogrešala oči, ki jih nisem mogla dotipati. Vsem okoli sebe sem kazala, da punčka nima oči, pa nihče ni vedel, kako jih napraviti. Pa mi je nenadoma prišla sijajna misel. Spomnila sem se, da so na tetini čepici prišiti ob robu okrogli biseri. Segla sem po njej in odtrgala dva. Živčno sem kazala teti, naj ju prišije na punčkin obraz tja, kjer bi morale biti oči. K sreči me je takoj razumela in ju prišila. Sprva sem skoraj ponorela od veselja, potem pa hitro izgubila zanimanje za punčko. Moji prsti so iskali — in našli — novih odkritij. Bilo je toliko novega, da se vso pot nisem razjezila.

Očesni zdravnik v Baltimoru je bil ljubezniv mož, pomagati pa ni mogel nič. Pač pa je vedel očetu svetovati, kako in kje naj mi preskrbi šolanje. Potovali smo še v Washington in oče je še bolj natanko poizvedoval. Jaz sem še kar naprej uživala in se zabavala, premikanje iz kraja v kraj mi je bilo kakor nalašč. Prav nič pa nisem slutila, da je oče našel pot zame, po kateri se bom povzpela iz teme v svetlobo, iz samote med mnoge prijatelje, iz nevednosti v znanje in ljubezen.

Oče je pisal v zavod za slepe in gluhe v Boston ter vprašal, če bi mogli poslati k nam učiteljico zame. Odgovor je prišel pritrdilen. Prišla bo neka gospodična Ana Sullivan, pa šele čez kakih osem mesecev . . .

IV.

Nikoli ne bom pozabila dneva, ki je bil najbolj važen v mojem življenju. Bilo je 3. marca 1887. Prišla je moja učiteljica. Sedem let sem bila stara. Nikoli ne morem dovolj razmisliti razlike v mojem življenju med dotlej in potlej.

Stala sem na verandi pred hišo. Iz raznih znakov v obnašanju domačih sem čutila, da se ima zgoditi nekaj posebnega. Prsti so se mi igrali z listki in cveti grmičja, ki je segalo na verando. Začutila sem, da se bližajo koraki. Razpela sem roke, ker sem mislila, da je mati. Namesto pri materi sem se znašla v objemu nje, ki je prišla, da me pouči o vsem in mi prinese — ljubezen.

Drugo jutro me je učiteljica povedla v svojo sobo in mi dala punčko, ki so mi jo poslali otroci iz zavoda v Bostonu. To sem šele pozneje zvedela. Bila je lepa punčka in dolgo sem se igrala z njo. Na lepem je gdična Ana začela črkovati s prsti v mojo dlan: d-o-l-l. Takoj me je začelo zanimati in poskusila sem znake ponoviti. Ko sem čez čas znake natančno ponovila, sem bila otročje ponosna sama nase. Stekla sem v pritličje in kazala materi, kaj že znam. Nisem vedela, da ponavljam znake za besedo, ki pomeni mojo punčko. Kmalu sem se naučila še več takih znakov: pin, hat, cup in tako dalje. Vendar je poteklo več tednov, preden sem se prikopala do spoznanja, da ima vsaka reč na svetu svoje ime.

Nekega dne mi je učiteljica skušala dopovedati, kaj je razlika med vrčem in vodo v njem. Znake za oboje sem znala narediti s prsti, ni mi pa šlo v glavo, da so za vodo drugačni kot za vrč. Ko je učiteljica le silila, da skušam razumeti, me je tako ujezilo, da sem pograbila lepo novo punčko in jo treščila ob tla. Dobro mi je delo, ko sem čutila v kose razbito punčko pri svojih nogah. Nič mi ni bilo žal. Ko živiš v tihoti in temi, nisi zmožen kakih nežnih občutkov. Učiteljica je pometla drobce punčke v kraj in mi dala v roke klobuček. To je pomenilo, da pojdeva ven. V hipu sem bila spet dobre volje in vzhicena hitela na sonce.

Stopali sva po vrtni stezi proti vodnjaku, odkoder je prijetno dišalo po pomladnem cvetju. Nekdo je ravno žagal vodo pri vodnjaku. Učiteljica je rahlo porinila mojo roko pod curek, v drugo pa črkovala w-a-t-e-r". Najprej počasi, potem hitreje in hitreje. Bila sem čisto mirna in vsa poplajene v gibe njenih prstov. In — tedaj se mi je nekaj razodelo. Naenkrat sem se zavedela, da "water" pomeni tisto hladno, kar je teklo po moji roki. V meni se je pojavilo razumevanje, kaj je "beseda". S tem spoznanjem je prišla vame svetloba, upanje, veselje, svoboda.

Vrnila sem se od vodnjaka z veliko željo: učiti se! Vsaka reč je dobila ime in vsako ime vzbuja novo misel. Kar sem odslej otipala v hiši, vse mi je dalo občutek trepetajočega življenja. Poiskala sem drobce zdrobljene punčke in jih zaman skušala sestaviti. Izsillilo mi je solze. Zavedela sem se, kaj sem naredila, in prvič v življenju sem začutila iskreno kesanje.

Tisti dan sem se naučila še dolgo vrsto besed. Ne spominjam se vseh. Vem pa da so bile med njimi: oče, mati, sestra, učiteljica in druge. Ob teh besedah je ves svet zame na novo vzcvetel, kakor Aronova palica v sv. pismu. Na vsem svetu ni bilo srečnejšega otroka. Ko sem šla k počitku, sem prvič zahrepenela, da bi bil že skoraj spet dan.

Bo že.

OSKRBNIKA ZA HIŠO

na kupljenem slovenskem zemljišču
išče Slov. Društvo Sydney
Ponudbe na: S.D.S., P.O. Box 122,
Paddington, NSW, 2021

P I S M O I Z V I E T N A M A

Dragi prijatelji pri Slovenskih MISLIH:

Z veseljem Vam pošiljamo sliko deklice NGUYEN-THI-MAI, kakor smo Vam obljubili. Deklica je otrok številne družine, ki se potika po zasilnih stanovanjih. Oče je delavec, mati prodajalka zelenjave na trgu. Zaradi komunističnih napadov je družina že večkrat morala bežati. Otroci so le po malem mogli hoditi v šolo, dokler jim nismo dobili dobrotnikov, med katerimi ste tudi Vi.

Bog blagoslovljaj dobrotnike in tiste, ki so po moči deležni! — (Miss) Jenny Leak.

"NAŠE ŽIVLJENJE"

Dr. Ema Pertl & žena

Ce je poučitev pravilna

SREČEN OTROK, KI STA MU MATI IN OČE ob strani z nasveti in odgovori, kadar jih potrebuje, in je vzdušje v družini tako, da se z vsem zaupanjem obrača najprej na starše!

Družina, zgrajena na resnični ljubezni in pravem tovarštvu, je otroku varno zavetje. Z besedo in lepimi zgledi mu daje smernice v mladosti za srečno prihodnost.

Mati — srečna žena — bo lahko našla pravih odgovorov na številna vprašanja svojih otrok. Oče — čustveno vezan na svojo družino — bo zlasti sinu v razvojni dobi miren in stvaren svetovalec, vendar s krepkejšo moško besedo.

O rojstvu otrok največ sprašuje malček in predšolski otrok. Če je bila prva poučitev pravilna, si otrok pozneje tja do začetka spolnega zorenja (predpubertete) ne belí več glave s podobnimi vprašanji. Drugače je z otrokom, ki so mu prva vprašanja zavračali z lažmi: kupili smo ga v bolnišnici, prinesla ga je štorčija, z grabljami smo ga po nevihti izvlekli iz potoka, in podobno.

Otrok, ki živi z naravo, se kmalu prepriča, da so ga starši, ko jim je zaupal, odpravili s pripovedko. Morda ima smolo, da je sosedov Jožek darežljiv z nelepimi zgodbami in uživa ob njegovi "nepoučenosti". Tako lahko v svoji osamljenosti zakrckne in celo sklene, da se na starše ne bo več obračal z vprašanji, saj mu lažejo.

Primeri se, da otrok zaradi razočaranja postane maščevalec in hudoben. Sledovi take neprimerne poučitve so potem najrazličnejše risbe po stenah, plotovih, pločnikih, vratih ali kjer si že bode. Pogostoma so risbe izraz nesrečnega otroka, ki so mu umazali domišljijo. Morda se želi na tak način celo maščevati nad svojimi "učitelji" ali pa želi, naj bi z njim vred trpel tudi nepoučen moidoči.

Kaj so povedali dijaki

Anketa ali poizvedovanje, ki smo ga opravili v letu 1958-59 med našo šolsko mladino, nam daje

zanimive izpovedi o njeni spolni poučenosti. Od 253 vprašanih dijakov šestih mariborskih srednjih in strokovnih šol so 150 dijakov spolno poučili sošolci. Sami pa priznavajo, da je bila ta poučitev nelepa, groba, surova, slaba . . . Od celotnega števila vprašanih je le 56 dijakov odgovorilo, da so jih poučili starši. Med temi starši so bili le trije očetje (dva sta bila zdravnik). Prevladovale so torej matere, ki so hčerkam dajale predvsem higienska in zdravstvena navodila ob prvem mesečnem perilu.

Mladino poučujejo tudi sorodniki. V primeru naše ankete smo zvedeli, da so 13 dijakov poučili sorodniki, med njimi je bil eden zdravnik. Enajst vprašanih dijakov je izjavilo, da so izkali poučitev v knjigah. Vendar tožijo, da v knjigah niso našli iskan odgovor na "svoja" vprašanja. Knjige so jim bile težko umljive. Eden dijakov je trdil, da je dobil pouk na svoja razmišljanja pri opazovanju narave.

Med vprašanimi dijaki jih je 22 izjavilo, da so dobili potreben spolni pouk v šoli. Dva tistih, ki so dali tak pouk, sta bila biologa ali življenjeslovca. Ta dva sta svoj pouk dala brez zadrege, ostalim učiteljem je pa bilo pri takem pouku "nerodno", to so dijaki dobro opazili. Eden med njimi je izrekel le nekaj besed, potem je dejal, da so še premladi za tak pouk — in bilo je konec. Če premislimo, da so nekateri teh dijakov po lastni trditvi bili poučeni (bolje: "poučeni") o spolnih zadevah že pri šestih letih, je tak učiteljev izgovor res zgolj beg iz zadrege.

Večina vprašanih v anketi je še dalje iskala odgovore pri starših, če jih niso ti že kar ob prvem vprašanju odpravili z nestrpnostjo — ali pa pri znancih in v knjigah. Tako so izjavljali sami.

Navedeni odgovori nam potrjujejo, da bi svoje otroke lahko primerno spolno poučili izobraženi starši. Toda večina staršev sama le malo ve o anatomskih, fizioloških in fizioloških posebnostih v zvezi s spolnostjo. Prav zaradi tega zlasti starejšim otrokom ne morejo dati dovolj pouka in znanja. Te okoliščine so dale pobudo Delavski univerzi, da poskuša vključiti čim več staršev v "Šolo za starše" in jih usposobiti za uspešno vzgojo otrok.

Pričakovati pa je, da bodo učitelji osnovnih, srednjih in strokovnih šol v prihodnje pripravljeni, da nadaljujejo in dopolnijo spolni pouk in spolno vzgojo, ki so jo otrokom dali starši. Pouk mora biti sicer zelo resen, vendar kolikor mogoče temeljit. Če učitelj kaže zadrego in se v besedah lovi, se bodo otroci norčevali iz njega in rekli, da "zna manj kot mi".

MALO TEGA, MALO ONEGA

Janez Primožič

ZEMLJEVID SVETA SE SPREMINJA ne-
prestano in to velja zlasti za Afriko. Ni še zelo
dolgo, ko sta bili tam le dve neodvisni državi!
Etiopija in Liberija. Po zadnji vojni jih je na-
stalo kakih 35. Bolj ali manj so še vedno odvisne
od svojih bivših gospodarjev, zlasti gospodarsko.
Seveda pa imajo tudi velike politične in kulturne
težave.

Kolo zgodovine se je v tisočletjih že večkrat
močno zasukalo. Nekdaj so krojili usodo človeštva
drug za drugim Babilonci, Feničani, Egipčani, Gr-
ki, Rimljani, Bizantinci, Turki, Benečani in še več
drugih. Nekoč je svetu vladala romanska rasa, za
njo germanska, na vrsti naj bi bila slovanska.
Zdelo se je, da jo bo zadaj pustila anglo-saška,
saj je veljalo, da sonce ne zajde nad angleškim
imperijem. A danes zelo zahaja, prav v Afriki je
to kaj očitno.

Še pred malo desetletji so bili Angleži poleg
Francozov, Špancev in Portugalcev skoraj izključ-
ni gospodarji črnega kontinenta. Od Capetowna na
jugu do Cairra v Egiptu je segala njihova posest.
Toda prišel je čas, ko so morali začeti ustrezati
željam domačega prebivalstva in v septembru 1968
je morala Anglija zapustiti zadnje svoje oporišče
v Afriki — Swaziland. Ta dežela leži poleg portu-
galske kolonije Mozambique ob Indijskem oceanu
in je bogata z rudninami, ki jih izvažajo v glavnem
na Japonsko.

— ★ —

Ob spremembi v washingtonski Beli hiši je
zanimiv pogled nazaj. Od prvega ameriškega pred-
sednika Jurija Washingtona, ki je nastopil vlado
30. aprila 1789, je bilo 36 predsednikov. Nixon je
številka 37. Bili so pripadniki raznih priseljenih
narodnosti: Angleži, Velši, Škoti, Irci, Holandci,
Švicarji in Nemci. Med njimi je bilo 16 demokra-
tov, 14 republikancev, dva sta bila federalista,
štiri so pripadali stranki Whings. Obe navedeni
stranki sta že davno izginili.

Amerika, bolj znana pod imenom Z.D.A. ali
U.S.A., je bila vedno bolj ali manj prizorišče na-
silja in rasne opredelitve. Politična opredelitev je
pomenila manj. Nasilje se je poleg drugega pojav-
ljalo v dejstvu, da so v njeni 200letni zgodovini
štiri predsednike podrli atentati, še neprimerno več
pa drugih uglednih javnih osebnosti.

Od 7. febr. 1947 velja zakon, da sme biti isti
predsednik izvoljen le dvakrat zapovrstjo za 4 le-
ta, tretjič ne sme nastopiti kot kandidat.

— ★ —

Med odkrivatelji Avstralije stoji tudi ime: Au-
gustus Charles Gregory. Po poklicu je bil geometer.
Vodil je preiskovalne ekspedicije v Zapadno Av-
stralijo, v Queensland in Northern Territory. Od-
kril je reko, ki ji je dal ime Stuart Creek, in sledil
njenemu toku 300 milj daleč.

V marcu 1858 je Gregory vodil ekspedicijo,
ki naj bi skušala najti ostanke Leichhardtove sku-
pine, ki je nekje izginila — o tem sam pisal lani.
Po 4 tednih iskanja so našli drevo z vrezano črko
L. To jim je dalo nado na nadaljnji in večji us-
peh. Vendar so se prevarili. Dospeli so praznih rok
v Adelaido, za Leichhardtom pa še do danes ni no-
benih sledov.

Toliko več je pa imel Gregory poročati o dru-
gih uspehih ekspedicije. Popisal je neznan svet, ki
ga je prehodil in preiskal. Njegovo poročilo je
vplivalo, da se je vlada Južne Avstralije zečala
vse bolj zanimati za svet proti severu od svojih
mej.

— ★ —

Vodnikova Pratika je imela za prve tri mesece
v letu naslednje označbe:

Januar: Če Vincena sonce peče,
vince pravo zazori.

Februar: Bolj ko je pridna pozimi predica,
dlje bo rožljala pod palcem petica.

Marec: Trte se jokajo, potlej rodé.

Ki vince pit hočejo, naj se poté.

— ★ —

Martinček ima v primeri s trupom zelo dolg
rep, zato ga ni težko prijeti. Toda rep ti ostane v
roki, živalca pa zbeži brez posebne okvare. Kma-
lu ji zraste celo nov rep, vendar nekaj manjši od
prvotnega.

Zakaj koprive pečejo, če se jih dotaknemo, in
koža nam pordeči? — Listi koprive imajo polno
majhnih dlačič, ki jih lahko vidimo s prostim oče-
som. Na koncu vsake dlačice je mehurček z dra-
žljivo tekočino. Ko koprivo primemo, se vrh dlačic
odlomi in se zabode v kožo. Ranica je silno drob-
cena, pa dovolj velika, da se zlije vanjo pekoča
tekočina in koža pordeči.

— ★ —

Sodnik tatu: Obtoženi ste, da ste tega človeka
prosili, naj vam stopi po kupico vode, med tem
ste pa ukradli njegovo listino iz suknjiča, ki ga je
pustil na klinu. Ali priznavate?

Tat: Priznavam. Kaj sem pa hotel drugega?
Ali naj bi mu najprej vzel denar, nato ga pa po-
slal po vodo? Bi jo dobil, a?

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

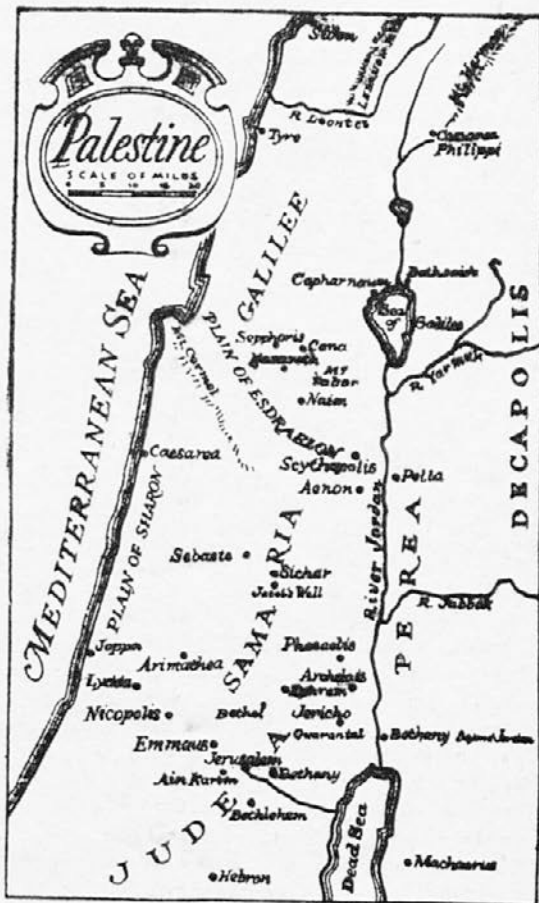
Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

DAR KRISTUSOV — MIR

“Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor ga daje svet, ga vam jaz dam. Vaše srce naj se ne vznemirja in se ne plaši. Slišali ste, da sem vam rekel: Odhajam in pridem k vam. Ko bi me ljubili, bi se razveselili, da grem k Očetu, zakaj Oče je večji od mene. In zdaj sem vam povedal, preden se zgodi, da boste verovali, ko se zgodi. Ne bom več veliko govoril z vami, zakaj vladar tega sveta prihaja. Meni sicer ne more nič; vendar naj svet spozna, da ljubim Očeta in tako delam, kakor mi je naročil Oče.”

TRTA IN MLADIKE

“Jaz sem prava vinska trta in moj Oče je vinogradnik. Vsako mladiko na meni, katera ne rodi sadu, odstrani; in vsako, katera rodi sad, otrebi, da rodi še več sadu. Vi ste že čisti zaradi besed, ki sem vam jih govoril. Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika sama od sebe ne more roditi

MIR SRCA IN DUŠE

Vse te besede in še veliko naslednjih govori Jezus apostolom v dvorani zadnje večerje na veliki četrtki. Na različne načine jih pripravlja na to, kar ima vsak čas priti: izdajstvo Judovo, krvavi pot na Olski gori, ujetje, obsodba, smrt. Jezus ve, da bo vse to apostolom povzročilo veliko razburjenja in preplaha. Zato jih spodbuja, naj miru na znotraj, ki je mir v duši in srcu, nikakor ne izgubijo. Eno naj imajo neprestano pred očmi: Očetovo volja se ima zgoditi, naj tudi oni sprejmejo vse s prepričanjem, da Bog že ve, kaj dela.

BREZ JEZUSA — NIČ!

Apostoli še vedno le počasi razumevajo, mor-da sploh še ne. Nenadoma seže Jezus pa zelo nazorni in lahko umlji priliki iz poljedelstva. Da mladika na vinski trti ne more roditi, če ne ostane na deblu trte — kaj je lažje videti? Niti otroku ni treba tega posebej dokazovati. Tu imajo apostoli odgovor na svoje ugibanje, kako more Jezus

sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni.

“Jaz sem trta, vi mladike, Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu; zakaj brez mene ne morete ničesar storiti. Če kdo ne ostane v meni, se vrže ven, kakor mladika, in usahne. In jih poberejo, vržejo v ogenj in zgoré. Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo. V tem je poveličanje mojega Očeta, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci”.

ZAPOVED LJUBEZNI

“Kakor je mene ljubil Oče, sem tudi jaz vas ljubil; ostanite v moji ljubezni! Ako boste izpolnjevali moje zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem tudi jaz izpolnil zapovedi svojega Očeta in ostal v njegovi ljubezni. To sem vam rekel, da bo moje veselje v vas in da se vaše veselje dopolni.

“To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. Nihče nima večje ljubezni, kakor če kdo da svoje življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji, ako izvršujete, kar vam zapovedujem. Ne imenujem vas več služabnike, zakaj služabnik ne ve, kaj dela njegov gospod. Vas pa sem imenoval prijatelje, ker se mvam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta. Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil in postavil, da pojdete in obrodite sad in vaš sad ostane; da vam bo Oče dal, kar koli ga boste prosili v mojem imenu. To vam naročam, da se ljubite med seboj.”

SVET JIH BO SOVRAZIL

“Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej ko vas. Ko bi bili vi od sveta, bi svet svoje ljubil. Ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz od sveta odbral, zato vas svet sovraži.

“Spominjajte se pa besede, ki sem vam jo rekel: Služabnik ni večji kot njegov gospod. Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas; kakor so mojo besedo spolnjevali, bodo spolnjevali tudi vašo. Toda vse to vam bodo storili zavoljo mojega imena, ker ne poznajo njega, ki me je poslal. Ko bi ne bil prišel in jim ne bil govoril, bi ne imeli greha; tako pa za svoj greh nimajo izgovora. Kdor sovraži mene, sovraži tudi mojega Očeta. Ko bi jaz ne bil storil med njimi del, kakršnih ni storil nihče drug, bi ne imeli greha; tako pa so jih videli in vendar sovražijo mene in mojega Očeta. Ali izpolniti se mora beseda, ki je zapisana v njih postavi: Sovražili so me brez vzroka”.

oditi daleč od njih, pa vendar ostati z njimi povezan. Čudovita skrivnost nadnaravnega duhovnega življenja je pojasnjena s priliko o trti in mladikah. Beseda Kristusova, ki jo človek sprejme z globoko vero, je tisti skrivnostni sok, ki ga Kristus-trta pošilja v duše svojih vernikov-mladik in jih usposobi, da opravljajo dobra dela — rodijo sadove za zveličanje sebe in drugih.

POLEG VERE — LJUBEZEN

Besede, ki jih je Jezus govoril v teku svojega javnega učenja, morajo ostati v človeku z globoko vero, vera pa rodi ljubezen. To je nadaljnja in najbolj važna človekova krepost, ki ga povezuje z Zveličarjevo božansko osebo. Ljubezen najbolj očitno kaže tisti, ki izpolnjuje zapovedi. Te niso vedno lahke in zahtevajo dostikrat velik napor. Ljubezen ga zmore.

Posebno težka je dostikrat Jezusova zapoved, da moramo ljubiti — sočloveka. Zlasti morajo biti med seboj trdno povezani z ljubeznijo vsi Kristusovi verniki. Če bi kdo ugovarjal, da ne more iz srca ljubiti tega ali onega sočloveka, ker je pač tak in tak — Kristus brž pokaže sam nase. Mene posnemajte! Ni mi bilo dovolj, da sem postal človek kakor vas eden, ni mi dovolj, da živim in delam za vas — tudi življenje dajem za svoje prijatelje, v smrt pojdem za vas prav te dni. Kdo bi mogel pokazati bolj globoko ljubezen? Da, tako prijateljstvo me veže do vas. Zato imam pa tudi vso pravico, da zahtevam od vas: ljubite se med seboj!

“SVET” — HUDOBNI LJUDJE

Žal, na svetu je pač tako, da mnogo reči spodkopava ljubezen. Zaverovanost v posvetno in zaljubljenost v telesne užitke izziva odpor zoper Kristusov nauk, ki naj človeka dvigne v duhovni, nadzemski svet. Posvetni človek tega ne prenese. Namesto ljubezni se pojavlja sovraštvo in z njim preganjanje. Nič čudnega torej, da so hudobneži Jezusa preganjali. Najhujši njegov sovražnik je hudobnik duh, ki je hujskal in še vedno hujska svoje privržence zoper Boga in Sina, ki ga je poslal na svet.

Iz tega pa sledi logično, da bodo enako preganjali apostole in tiste, ki jih bodo apostoli pridobili za Jezusa. Naj bodo torej apostoli pripravljani na preganjanje in zlobno sovraštvo, saj drugače ne more biti. Treba je samo razmisliti do dna besede: Služabnik ni večji od gospoda, pa se nihče ne bo čudil ali celo vznemirjal, ko bo naltel na sovražnosti in preganjanje ljudi, ki so se zapisali zlu namesto ljubezni.

LAŽEŠ! MARAM ZATE!

Fran Milčinski

TO JE BILO TISTEGA LETA ko je imel pes teleta, ali je bilo še leto prej.

Pa je stala konec vasi hiša. Da se ne zlažem, tako je bila velika, kaj tako velika, še dosti večja, kakor samega presvetlega kralja pasji hlev. Bela je bila kakor ciganova srajca, streha ji je kazala rebra, pred hišo pa je bilo smeti, da se je do kolien vanje pogrezal, kdor je hotel k pragu.

Notri je živela baba, ta baba je imela hčer, pa že tako imenitno, da ji ni bilo para v vsej deželi in še v druge pol.

Ta hči je bila čudno bogata. Imela je veliko skrinjo, ta skrinja je bila zvrhano prazna same klene, žolte pšenice. In je imela poleg tri peharske fižolovih luščin, kolovrat brez koles, dva škafa brez obročev in ušes in tri slamnate motike in povrh še šest petic starega denarja. Tako je bila bogata!

Ali bila je tudi pridna. Kadar je kuhala, se je gibčno sukala, da so lonci in sklede kar plesale okoli nje po ognjišču in po tleh in je bila kuhinja po vseh koteh polna črepinj in kaše.

In ni bila le bogata in pridna, tudi zala je bila. Kakor pravi pesem:

"Ima lica rdeča ko purmanov vrat,
ima usta postrani kakor kapo soldat."

Zobe je imela kakor koza roge, konec nosu pa ji je sedela bradavica, o, bradavica, debela kakor lešnik, in se ošabno šopirila svetu na ogled.

Pa bolj kakor na bogastvo, na pridnost in na lepoto je bila ponosna na svoj jezik: nabrušen je bil kakor britev, dolg kakor kravji rep in noben jezični dohtar mu ni bil kos.

Snubci so prihajali kar v procesijah, pa to ni bilo čuda. Toda nobeden ji ni bil všeč, vsak sleherni se ji je zdel premalo zgovoren in preveč okoren in dala je razbohnati:

"Drugemu ne grem za ženo kakor tistemu, ki se bo znal tako meniti z mano, da mu porečem: Lažeš!"

Živeli so tam blizu trije bratje, izmed njih sta starejša dva štela mlajšega za bedaka. Čuli so o deklini in kaj je dala razbohnati, pa sta starejša preudarjala med sabo:

"Fanta sva od fare, glavo imava na pravem koncu, jezik nama teče kakor mlin, ni vrabec, da se enemu izmed naju ne posreči in dobiva v hišo,

bogato doto, pridne roke in žensko lepoto — kar poskusiva!"

Tako sta se menila, mlajši pa ju je poslušal in ni rekel nič.

Pa bi morali peljati neki dan tri voze gnoja mimo hiše, kjer je bila deklina.

Prvi voz je peljal najstarejši, privozil je mimo pa je deklina stala v durih. Mela si je oči, ker je šele vstala, zehala je in je premišljevala, ali naj se umije ali ne.

Brat počí z bičem "pikapikapikapok", oslini jezik in vpraša:

"Kaj pa kaj delate pri vas?"

Deklina je odgovorila:

"Nemara bomo pleli zelje," in je globoko in široko zehnila.

Pa je zmanjkalo bratu štrene, ni vedel, kaj bi še govoril in kako bi napeljal deklino, da bi rekla: "Lažeš!" Popravil si je klobuk, z rokavom si je potegnul čez nos, pognal konja "hihot!" in peljal naprej. Jezilo ga je, da ni nič opravil, in je udaril po konju, da se je splašil v dir in se je ves gnoj stresel po cesti.

Kmalu za njim je pripokal srednji brat. Deklina je slonela v durih in preudarjala, ali bi sedla na prag ali bi šla v hišo.

Srednji brat se oblizne in jo ogovori:

"Kaj pa kaj delate pri vas?"

Deklini se je najprej zehnilo, da ji je sonce posijalo v golt, potem pa je rekla:

"Nemara bomo pleli zelje."

Na, pa je bil tudi drugi s svojo jezičnostjo pri kraju, popraskal se je za ušesi in jezen usekal po konju, da se je splašil v dir in je kolo zadelo ob odriva, in se strlo in se je zvrnil voz.

Privozí mimo še tretji, najmlajši. Deklina je sedela na pragu, ogledovala si je palec desne noge in ugibala, ali je bolj lačna ali je bolj lena. Pa se spomni najmlajši pogovora bratov in ji reče:

"Kaj pa kaj delate pri vas?"

Deklina pravi:

"Nemara bomo pleli zelje."

On nato: "Mudni ste. Naše je že davno šlo v glave in smo jih posekali tudi že in spravili."

Njej se je hotelo zehnuti pa se je zavzela nad fantovo zgovornostjo, da je nehala sredi zeha, in je rekla:

"To je dobro."

On: "Ni dobro. Take je obrodilo glave, da nismo imeli dovoljnjih kadí, kamor bi ga narezali."

Ona: "To je zlo."

On: "Ne posebno. Smo premišljali in smo si izmislili: eno glavo smo obdržali, vse druge smo prodali, za denar pa kupili sto oralov hrastovega gozda. Najeli smo devetsto devetindevetdeset go-

darjev, k vsakemu sodarju dva pomočnika, k vsakemu pomočniku dva vajenca, ti so posekali gozd na doge in napravili kad, tri dni hoda široko, pol dne hoda visoko. Noter smo narezali edino glavo, ki je nismo prodali, pa je bila kad polna do vrha in še je ostalo zelja za dva škafa in pet žlic."

"Pa to je zelo dobro!" je rekla hči in ni trenila z očesom. "Preskrbljeni ste za zimo."

Reče on: "Ni bilo dobro. Koliko smo trpeli, da smo le kamenja navalili na sode! Vozili smo skale mesec dni, na sto vozeh, s sto konji. In sto ljudi je ohromelo pri delu."

"To je zlo," veli ona.

"Ni zlo," reče on. "Ko smo kopali kamen, smo zadeli ob slano vodo, našli smo sol."

"To je dobro," ona.

On: "Sol pač. Ali kad je bila slaba. Vse zelje v kadi je splastnelo in se izpridilo."

"To je slabo!"

On: "Ni tako slabo. Zvalili smo kad na njivo, iztresli gnilo zelje in z njim zagnojili njivo."

"Pa je dobro," veli ona.

"Ni," on. "Ko smo zelje strosili, vidimo, da nismo zagnojili svoje njive, ampak sosedovo."

Ona: "To je zlo."

On: "Zakaj? Starejši brat in jaz sva prijela njivo vsak pri svojem kraju kakor plahto pa sva stresla zelje na našo njivo."

"Pa to je dobro," de ona.

"Ni posebno dobro," veli on. "Od gnilega zelja se je zasmradil zrak in iz sto hiš so se morali izseliti ljudje."

Ona: "To je zlo."

On: "Kaj bo zlo! Ko se je zelje shlapelo in se je zemlja ognojila, so na njivi pognali hrasti, taki hrasti, da deset mož ni objelo enega."

Ona: "To je dobro."

On: "Pa ni. Hrastje je bilo vse do zadnjega votlo."

Ona: "To je slabo."

On: "Pa ni. Ker je bilo polno medu."

Ona: "To je dobro."

On: "Ni. Medved je prišel in je ves med požrl."

Ona: "To je slabo."

On: "Kaj še. Medveda smo ujeli in ga deli v stiskalo, pa je prilezel iz njega med in ga je bilo devetsto kadi."

Ona: "To je dobro."

On: "Pa ni. Ponoči se je prikradel tat in nam vsega polizal."

Ona: "To je slabo."

On: "Ni. Smo zalotili tatu in ga spoznali. Po bradavici smo ga spoznali na nosu. Prav tako ima, kakor jo imaš ti."

"Lažeš!" je zavreščala deklina in razkačena skočila pokonci. "Lažeš, jaz nimam bradavice na nosu!"

Fant v smeh in ji je rekel:

"Ali te imam! 'Lažeš' si rekla.

Deklino je bilo sram in se je vdala.

"Ujel si me! Ti boš moj mož in nobeden drug."

Fant pa je odgovoril:

"Lažeš! Maram zate!"

Pognal je konja "hihot!" in peljal naprej za bratoma.

Dom v Kamnški Bistrici, 601 m

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Kotiček mora živeti!

Dragi otroci: — Ko sva z gdč. Drago prebrali v zadnji številki MISLI pismo Martinove Elizabetke in urednikov odgovor, sva takoj rekli: Kotiček mora živeti! Sklenili sva, da bova spet redno skrbeli za Kotiček in nagovarjali otroke, da bodo pisali. Gdč. Draga je narisala zemljevid Jugoslavije, le dobro si ga oglejte. Zapomnite si, kje leži Slovenija, domovina vaših staršev v Jugoslaviji, in katere druge države so okoli nje. Prihodnjic vam bo pa narisala Slovenijo samo.

Zdaj naj vam malo povem, kaj bomo letos imeli v Kotičku. Seveda bo najlepše, če bo dosti otroških pisem. Če bo pa še prostor, se bomo učili o Sloveniji. Malo zgodovine, malo zemljepisja, pa kakšne pravljice in basni. Povedali si bomo kaj o skratih in vilah, o Zlatorogu pod Triglavom, o kralju Matjažu, Martinu Krpanu in še kaj. Če vam te reči niso znane, le takoj vprašajte starše, kaj je to in kaj je ono. Potem boste tudi sami lahko o vsem tem pisali.

In to je tisto! Jaz, Anica, in moja prijateljica Draga, nikakor ne bova zadovoljni, če bova morali vse sami pisati. Želiva dati samo vam pobudo, da boste pisali in nama pomagali. Saj vam gotovo ma-

mica marsikaj pove o Sloveniji in njenih zgodbah, le dobro poslušajte in potem napišite.

Zdaj spet pogledjte na zemljevid tu zgoraj. Vidite, Slovenija je ena od šestih republik Jugoslavije. Kadar kdo nas Slovence vpraša, kakšne narodnosti smo, ni dovolj reči, da smo "Yugoslav". Povejmo, da smo Slovenci. Slovenci imamo svoj jezik, svojo kulturo in svoje običaje. Če si boste za ta mesec to zapomnili, ste zelo pridni.

Lepo vas vse pozdravljata **Anica in Draga** v Melbournu.

Pridiga je bila dobra

Dragi Kotičkarji: — Naš župnik v St. Albansu je pred božičem imel lepo pridigo. To je Father Reis. Govoril je šoferjem, zakaj je toliko nesreč na javnih cestah. Rekel je, da ve za vzrok sam po sebi, ker se je v deških letih vozil z bicikljem. Hotel se je izkazati, ker so bile na drugi strani ceste dekleta. Nisem se dobro zagnal, že sem bil na tleh, je rekel, Tako se fantje zdaj postavljajo z avtomobili, koliko njihovo vozilo zmore. Ne pomislijo pa, da od 55 milj naprej avto ne bo lahko prehitel. Tako se naredijo nesreče.

Strica Urbasa, ki smo ga pokopali po Božiču, vsi zelo pogrešamo. Kamor koli smo šli, smo ga videli, naj bo v cerkvi ali dvorani pri prireditvah. Povsod je rad pomagal. Vsi smo ga radi imeli, ali še rajši ga je imel Bog, zato ga je poklical k sebi. Stric Urbas, počivajte v miru božjem. — Lepe pozdrave vsem v Kotičku in drugod v MISLIH! — **Cvetka Uršič**, St. Albans.

PISALI SO, ČITAJMO!

V listu DRUZINA pismo in odgovor:

OBUPANA CELJANKA. — Zelo potrebujem tolažbe in se obračam na vas. Nisem več zelo mlada in tudi stara še ne. Imam predšolsko hčerko, katere oče me je zapustil mesec prej, ko sem rodila. Odšel je tako daleč, da ga nisem še videla in tudi nič mi ne pomaga z denarjem. Ostala sem sama s hčerko in vsa obupana, ker mi je vedno govoril, da se bo z menoj poročil. Živela sem tri leta sama s hčerko. Potem se je našel moški istih let kot jaz. Videl je mojo osamljenost, potrebno pomoči in tolažbe. Vzljubil me je, enako tudi mojo hčerko. Zdi se mi, da je njegova. Pomaga mi z denarjem in skupaj zahajava k hčerki, ki živi pri mojih starših. Tudi on je tako osamljen. Pravi, da ne more živeti več brez mene, jaz pa ne brez njega. Zelo se razumeva.

Zdaj sva se odločila, da se bova poročila . . . Zelo me pa moti, da je on ločen in s prvo ženo je bil cerkveno poročen.

Hudo mi je, da včasih kar obupujem, samo zato, ker se ne bom mogla poročiti cerkveno.

Njeno prvo pisemce.

Dragi Kotičkarji: — Danes se prvič oglašam. Upam, da bom v bodoče kaj več napisala. Počitnice se že bližajo koncu in zopet bomo začeli šolo. Letos bom šla v drugi razred. Moj bratec Bogdan bo pa šele začel otroški vrtec. Ob sobotah bomo hodili v slovensko šolo v Cabramatto. Učili se bomo po slovensko pisati in čitati, da bomo lahko sami pisali stari mami in tatu v Slovenijo, ker oni po angleško ne razumejo. Lepo pozdravljava vse Kotičkarje in želiva, da bi se še kdo ojunail in kaj napisal. — Mirjam in Bogdan Bavčar, Fairfield, NSW.

Jagode je šla nabirat.

Dragi Kotičkarji: — Neko soboto po Božiču me je teta peljala nabirat maline. Ko smo se tja vozile, nisem mogla dočakati, da bi bile že tam. Bala sem se, da ne bova dobili dela, če prideva

Obračate se na nas s prošnjo za tolažbo in nasvet. Zakaj se ne bi rajši obrnili naravnost na Gospoda, čigar beseda je resnična in more resnično potolažiti! On jasno pravi: "Kdor koli se od svoje žene loči in oženi z drugo, preuštvuje" (Mk 10, 11). Vajin zakon ne bi bil zakon pred Bogom in vi ne mogli vredno prejemati sv. zakramentov. Za vas je torej ena sama rešnja pot: oklenite se je . . .

Vi prav dobro veste, kdaj ste prvič krenili s prave poti, vest vas je torej svarila, a namesto da bi poslušali njo, ste poslušali obljube. Prišlo je potem bridko razočaranje. A namesto da bi tedaj šli vase in pogumno krenili na pravo pot, ste začeli po malem navezovati svoje srce na cerkveno poročenega moža. Teže ga je zdaj pustiti, laže bi bilo tega se nikdar lotiti.

Toda nikar ne obupajte! Obup je hujši od smrti; a smrti se brani vsako živo bitje, kristjan pa še toliko bolj, posebno ko gre za mir srca, za večno življenje in večno srečo. "V krepkih dušah je usoda" ne pa v omahljivih, ki se dajo voditi slepim nagonom. Vi še slutite ne, kako nekaj lepega bi milost in božja ljubezen iz vas naredila, če — če hočete! Nekdo je rekel: "Vse premorem v njem, ki me krepča". O, da bi tudi vi tega našli! — Vas bo naš odgovor ranil ali ozdravil? Naj le rani, da ozdravi.

pozno. Ko sva bili tam, sva gledali lepe in dobre čeešnje po drevesih. Kako mi je bilo žal, da nama je gospodar dal drugo delo — morali sva nabirati jagode.

Ko sem začela, mi ni bilo tako hudo. Čez nekaj časa me je pa začel hrbet boleti. Potem sem se spravila klečat. Ko tudi to ni bilo več v redu, sem se pa usedla na tla.

Protij koncu dela smo se srečali z dvema fantoma, ki sta bila študenta. Tudi ona dva sta sedela na tleh. Ko smo se pogovarjali z njima na njivi, smo spoznali še dva druga fanta. Mene je pa začel hrbet tako boleti, da sem mislila, konec me bo. Teta je pa fantom razložila, zakaj me je peljala delat. Zato, da bi vedela, kako težko je delo. Teta me je čez čas vprašala, če me še boli hrbet. Eden fantov se je posmejal in rekel: I bet she'd never want to come to this place again. Drugi je pristavil: And when she has to study she will just have to think of a strawberry to remind her . . . Ko je bila ura že pet, smo šli po plačo. — Lily Tomazič, Melbourne.

NARODNA PRIPOVEDKA O JAKOBU KOVAČU

Poslal Ivan Štrucelj

Slikal Evgen Brajdot

II.

KO JE JAKOB DORASEL V MLADENIČA, reče nekega dne očetu in materi: Draga oče in mati, lepo se vama zahvalim, da ste me vzgojila in tako lepo učila. Bog vama povrni. Jaz pa pojdem sedaj malo po svetu pogledat, po letu dni se pa zopet vrnem k vama. Ne bodita žalostna, saj ne bo dolgo.

Nista mu branila, čeprav sta bila zelo žalostna. Vprašala sta ga, kam misli in kako bo potoval. Rekel jima je, da misli kar peš hoditi, kamor bo pač pot kazala. Imel je le še eno željo, da bi si skoval težko železno palico, ki ga bo spremljala po vseh potih križem dežel. Stari kovač mu je to rad dovolil in mu še pomagal, da je bila palica kmalu gotova. Tedaj si je fant vzel palico, v malo potisnil pol pečenega kozliča in jo mahnil v široki svet.

Potoval je po samotnem svetu, skozi širne gozdove, preko hribov in rek, pa naletel je tudi na obširne planjave. Tretji dan se mu je stožilo v srcu

in zaželel je priti med ljudi. Sklenil je roke in molil, da bi koga srečal. Nato je sladko zaspal po drevesom in jutra počakal.

Naslednji dan kmalu pride do neke kočice. Pred njo se je igralo nekaj otrok. Ko zagledajo Jakoba, brž zbeže v kočico. Na prag stopi žena, mati onih otrok. Jakob jo vpraša, kje je gospodar. Pokaže mu nekaj korakov od hiše, tam je mož pripravljaval drva. Jakob se je zelo začudil, ko je videl, da mož z lahkoto premetava debele hlode, ki bi bilo zanje treba deset ljudi. Predstavi se mu in pove, kdo je in od kod. Jaz sem pa Marko, pove Jakobu tujec. Pogovarjata se in Jakob predlaga Marku, da bi šla skupaj po svetu, ker sta oba tako močna. Morda bosta naletela na srečo. Marko se je kmalu dal pregovoriti.

Še isti večer je zaklal kozliča in skupno so imeli lepo večerjo. Zjutraj sta se poslovila in odšla v svet. Žena je rekla Marku, naj se kmalu vrne in morda prinese k hiši vrečo zlata. Otroci niso jokali, mislili so na to, kako se bo zlato v hiši svetilo, da še sonca skoraj več treba ne bo.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 7: M. Beribak, L. Košorok, St. Samsa, Neimenovana; § 4: Al. Shifler, Janko Filipič; § 3: Stanko Bec, Anton Urbas, J. Klavora, Jože Sok, B. Čelofiga;

§ 2: M. Cuderman, J. Lapuh, Fr. Izanc, P. Arlič, Jos. Kunek, Gaspar Jug, Alma Štefanič, Jos. Rupnik, I. Mlakar, Mara Tavčar, L. Martin, Št. Kolenko, Anica Sivec, K. Mezgec, Fr. Erpič, J. Fieko, P. Zavrl, Ant. Nemeč, V. Čucek, A. Laznik, P. Kern, M. Darmanin, M. Kos, Št. Smole, Fr. Štibilj, A. Kustec, Jos. Simon, J. Marinček, J. Kosi, Al. Poklar, L. Pirnat, V. Štibilj, E. Kowalska;

§ 1-50: J. Mihič;

§ 1: Fr. Žabkar, Fr. Emeršič, A. Panter, E. Torbica, J. Plut, M. Tomažič, L. Kučan, J. Krajnik, Fr. Pavlovic, Fr. Frigula, Z. Svetina, F. Lasič, I. Zorič, Št. Toplak, A. Brumen, A. Velišček, Fr. Berke, V. Ovičaj, Št. Kočar, I. Vidmar, J. Božič, H.

Lavrenčič, L. Muller, M. Persič, St. Kolar, Fr. Mukavec, M. Cimerman, Fr. Danev, A. Persič, M. Pečak, Fr. Juha, Leop. Urbančič. — § 0.60: A. Vrh.

P. PODERŽAJ, INDIJA. — § 10: Franc Šveb, Mirko Šveb; § 6: Danica Mc Lachlan; § 3: I. Mlakar; § 2: J. Kostevc; § 1: Fr. Štibilj.

SLOMŠKOV SKLAD, — § 3: P. Bizjan; § 2: Jos. Kostevc.

Prisrčna hvala vsem! Tudi tistim, ki se bodo prihodnjic oglasili.

NEVESTO ISČE

Sem Slovenec, 26 let star. Želel bi se seznaniti s poštenim dekletom primernih let v svrhu ženitve. Razume se, da si želim samo resnih ponudb na naslov:

C. Zupanc, c/- P.O. Box Hill North,
Vic. 3129

Kaj pravite

JANKO HAFNER V ARGENTINI je svoj članek o poletu ameriških astronautov okoli Lune zaključil z naslednjim razmišljanjem:

Največji dogodek v zgodovini — šele s časom se bomo zavedli, kaj je človeštvu in ne samo Američanom prinesel Božič leta 1968. Nič ne de, če 700 milijonov Kitajcev o poletu Apollo 8 iz svojih radio aparatov ni čulo niti besedice. Nič ne de, če se kdo sprašuje, zakaj denarja, vrženega v to podjetje, ne bi raje porabili v bolj potrebne namene za lajšanje bede na svetu, za raziskavanje raka, za prehrano od lakote umirajočih itd.

Kljub kitajskemu zidu bodo Kitajci zvedeli, da je za ves svet nastopila nova doba. Dobrosrčneži, ki se jim smili že tuj denar, sede prav gotovo na svojem kupu, ne da bi bili voljni odstopiti kaj v dobro drugim. To naj store drugi! Poleg tega pa pozabljajo, da denar za polete do Lune ni vržen skozi okno. Vsaj desetkrat toliko, kot je veljal ta polet, pripravijo Američani na leto za cigarete in Američanke za lepota, pa jim nihče ne pridi-ga, naj ta denar obrnejo v dobre namene. Tudi pred 475 leti so godrnjali dobrosrčneži, ko je špan-ska kraljica Izabela zastavila svoje dragulje, da je mogla opremiti tri jadrnice Krištofu Kolumbu. Ali so imeli prav?

Božični podvig do Lune nima primere v zgo-dovini človeštva. Kitajski zid, piramide, Sueški in Panamski prekop so veledela, veličastna še danes, a manjka jim to, kar je dal Lindbergov polet čez

NIMAM KAM TA HIP

I. Burnik.

*O, da preminil ne bi v tej divjini,
kjer sonce je ožgalo žarke dneva;
večerni mrak se kuha v mesečini
prav kakor krop, ki v loncu izhlapewa.*

*Trpim kot divji konj —
Že v meni se je vgnezdil vonj živali
in curki čelo so mi v brazde razoralo,
vihar peščeni je razbičal moj obup.*

Odšel bi rad in več se ne obrnil.

Odšel bi v senco oljk in hladnih lip.

Oddahnil bi telo in duši mir povrnil.

Zastonj me, božji, vabiš — nimam kam ta hip.

ocean, kar je dal prvi Sputnik in prvi Gagarinov polet okrog Zemlje, kar je dalo Kolumbovo in Magallanovo potovanje. Vse to skupaj se da šele ko-maj primerjati z obiskom Lune.

Dve dejstvi sta najvažnejši: Prvič so trije zemljani zapustili planet Zemljo in njeno težno-stno območje, prišli v težnostni objem Lune, gle-dali njeno nevidno plat in potokli vse rekorde hi-trosti in daljav. Kakor je Lindbergh dokazal, da se da z avionom preleteti ocean, tako je dokazano, da človek more poleteti do Lune in se zdrav vrniti na mater Zemljo, a to je šele začetek!

Drugo dejstvo: Pred 65 leti sta brata Wright napravila prvi skok po zraku z letalom na motorni pogon, pred 41 leti je Lindbergh preletel ocean in pristal v Jarizu, pred 30 leti se je začel redni pre-koceoanski letalski promet, pred 11 leti je začival prvi Sputnik, pred 7 in pol leti je Gagarin poletel v poldrugi uri okrog Zemlje. 70 let tehničnega in znanstvenega razvoja je človeštvo privedlo do Lu-ne.

Danes gre tehnični in znanstveni razvoj z vsakim dnevom hitreje, še večje dossežke v še kraj-šem času bomo doživeli. V letu 1969 bo človek stopil na Luno, začel se bo planetni vek, tako kot se je novi vek začel z letom 1492. — "Svobodna Slo-venija".

V SPOMIN NA OBISK

ŠKOFA DR. JANEZA JENKA

DARUJEMO

Za Slovenik

\$ 100: zbor ŠKRJANČEK; \$ 50: Neimenovan; \$ 10: dve neimenovani; \$ 7: Marija Stok, Agata Schuller, Ema Kowalska, Mary Schubitz; \$ 5: M. Cuderman, Marija Verko, Franc Erpič, Peter Biz-jan, dr. M. Colja, Peter Kern; \$ 4: Francka Mu-kavec; \$ 2: Justina Glajnarič, Metod Setnikar, Pavel Zavrl, Viktor Čucek, Al. Vučko, Franc Da-nev, Ivanka Kariž; \$ 1: Anton Laznik, Ludvik Pirnat.

Tako smo od novega leta zbrali 417 in odposla-li že vsoto \$ 400 v Rim. Bog obilno povrni vsem! Na drugem mestu v pričujoči številki lahko berete poročilo o SLOVENIKU, ki ga je poslal monsijn-jor dr. Jezernik. Naj nam da pobudo za velikoduš-ne nadaljne darove.

Z Voeh Vetrov

DR. EDI GOBEC, čigar poziv prinašamo na drugem mestu pričujoče številke, je verjetno znan marsikomu med Slovenci v Avstraliji, ki so prišli sem iz begunstva kmalu po zadnji vojni. V begunskih letih je Edi veliko sodeloval z zavezniškimi organizacijami za pomoč beguncem v taboriščih in prav tako za selitve preko oceanov. Končno je tudi sam prišel za drugimi v Združene države Amerike, nadaljeval študije in ves prosti čas posvetil delu za sprehod slovenske skupnosti v ZDA. Zdaj je že več let profesor na ameriški univerzi, avtor mnogih spisov v slovenščini in angleščini ter član mnogih znanstvenih in dobrodelnih udruženj v ameriški javnosti.

ROJEN V CELJU leta 1926 je moral Edi Gobec ob nemški zasedbi Štajerske na prisilno delo v Burgerland. Po končani vojni se je umaknil v begunstvo in bil sprejet kot prostovoljec v zavezniško vojsko v Italiji. Kljub veliki zaposlenosti v raznih smereh ni opustil nadaljevanja študij, kjerkoli je bila dana možnost za vpis v šolo. Njegov predmet je filozofija, posebno ga pa veseli sociologija in po vrhu še antropologija. Ta dva predmeta tudi poučuje na ameriški univerzi. Stanuje v predmestju Clevelanda, je oženjen in ima dve hčerki.

HRVATJE V SYDNEYU imajo lastno cerkev in v njej vsako nedeljo tri službe božje. V predmestju Summerhill so pred meseci kupili opuščeno protestantovsko cerkev in jo preuredili v katoliško. Posvečena je sv. Antonu Paduanskemu. Blagoslovit jo je prišel sam kardinal Gilroy, ki je čestital Hrvatom, da so se osamosvojili in jim ne bo treba več rabiti za službe božje posojenih avstralskih cerkva. Cena za cerkev je bila 40.000 dolarjev, sedva je pa precej stala tudi preureditev v nove ramene.

O NOVEMU PREDSEDNIKU NIXONU pravijo, da je imel med sestavljanjem svojega govora za dan prevzema vlade odprto sveto pismo na strani, kjer piše prerok Mihej: Prekovali bodo svoje meče v lemeže in svoje sulice v srpe; ne dvigne narod proti narodu meča in ne bodo se učili več bojevanja. Sedeli bodo vsak pod svojo trto in smokvo in nihče jih ne bo vznemirjal. — Ob tem tekstu prerokovem je Nixon črpal navdihnjenje za svoj nastopni govor. Želel je izreči močno besedo za mir na svetu.

V SVOJEM NASTOPNEM GOVORU je Nixon dejal med drugim: Mir, ki ga hočemo doseči, ni toliko kot zmaga nad kakim narodom, temveč mir, ki prihaja z dobroto na svojih krilih, z usmiljenjem do tistih, ki so trpeli, z razumevanjem do onih, ki so bili naši sovažniki. Mir, ki ga želimo, mora dati možnost vsem narodom, da si izberejo svojo lastno usodo. — Dodal je omembo Aopolonovega poleta okoli lune in rekel: Naj zsežejo naši poleti še tako daleč v vesolje, naša usoda ni v zvezdah, temveč tukaj na zemlji, v naših rokah je in v naših srcih.

AKADEMSKI KIPAR FRANCE GORSE je dne 10. januarja odprl svojo novo umetniško razstavo v svetovno znani Galerie Internationale v New Yorku. Njegova razstava je zavzela vse prostore v galeriji, kar zmore malo kateri umetnik, najmanj emigrantski. Gorše je pokazal svoja najnovejša dela v orešču, lesu in bakru. Udeležba javnosti pri odprtju je pokazala, da je Gorše zelo znan in upoštevan umetnik. Ni dvoma, da je bil obisk odličen tudi v nadaljnjih dneh razstave.

"SRCE V SREDINI" je naslov novi knjigi o dr. Evangelistu Kreku, ki jo je v Argentini napisal in objavil dr. Vinko Brumen. Naslov je vzet iz ust pesnika Otona Župančiča, ki je zapisal o Kreku, da je "srce v sredini". Brumen je pisal knjigo za 50letnico Krekove smrti (1917 — 1967), pa je izšla leto pozneje. Z izdanjem te knjige je slovenska emigracija do neke mere nadomestila, kar bi bila dolžnost domovine, ki pa pod komunisti o Kreku trdo molči. Knjiga ima tri dele: Življenjska pot dr. Kreka, opravljanje poslanstva in Krekov človeški lik. Prvo oceno je napisal dr. Tine Debeljak in dal avtorju dolžno priznanje.

UMETNIH SATELITOV, ki obkrožajo Zemljo v različnih oddaljenostih, bo v desetih letih že okoli 2500, pravijo napovedovalci. Račune napravljajo po tem, kako razne države spet in spet pošiljajo satelite v podnebje. Vsako leto več. Ti sateliti se končno vsi razkrojijo v vesolju, nekateri šele po več letih, vendar ne popolnoma. Nekaj sestavnih kosov ostane celih in nekoč jih težnost zemlje potegne nase — padejo na zemljo. Že danes, ko je le nekaj sto takih satelitov v podnebnju, to padanje satelitskih drobcev pomeni za človeka in njegove kulturne naprave veliko nevarnost. Nihče jim ne more narekovati, kam naj treščijo, da ne bo škode. Kaj šele, ko jih bo na tisoče! In kdo ve, koliko več nerazkrojljivih delcev bodo imeli prihodnji sateliti.

AVSTRIJA JE JUGOSLAVIJI v veliko gospodarsko pomoč, piše celovski Naš tednik. Delavci iz Jugoslavije, ki so zaposleni v Avstriji, pošiljajo na leto 4 do 5 milijonov dolarjev v domovino. Avstrijski turisti pustijo v Jugoslaviji letno do 20 milijonov dolarjev, jugoslovanski pa v Avstriji le 8 milijonov. Transitno blago, ki ga Avstrija kupuje v svetu in ga uvažja skozi Reko in Koper, donša lukama kakih 5 do 6 milijonov na leto. Izvoz iz Avstrije v Jugoslavijo obstaja največ v raznih strojih in prometnih sredstvih.

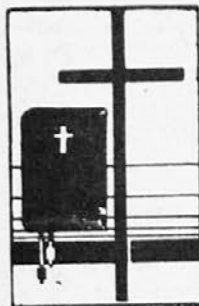
KENGURUJEM SE OBETA nova bodočnost v Avstraliji in z njo nova cena. Izkazalo se je, da je kengurujska koža izredno primerna za izdelovanje lahkega in trpežnega usnja. Že zdaj izvažata Avstralija kengurujsko usnje v 20 prekomorskih dežel. Iz njega izdelujejo zlasti športne predmete: čevlje, rokavice in podobno. Vendar tudi cele obleke. Ugodno za avstralsko ekonomijo je dejstvo, da se kengurugi pridno plodijo zadnje čase, vendar so v načrtu tudi posebne "farme" za rejo nadaljnjih kengurujev po znanstvenih načelih in načrtih.

Dr. JANEZ JANEŽ, slovenski misijonski zdravnik na Formozi ali Taiwanu, je pisal za Božič rojakom v Argentini. V pismu pravi: Ko boste prejeli te vrstice, bo že bolj 21 kot 20 let mojega bivanja v misijonih. Dvajsetletnico sem praznoval z obilnim delom in zraven tega še z urejevanjem novega velikega oddelka v bolnišnici. V tem posloju sem dobil tudi zelo moderen in obširen operacijski oddelek. Tega smo šele te mesece odprli z majhno slovesnostjo.

"THE HOT LINE", vroča žica direktnega telefona iz Kremlja v Belo hišo, datira iz časov, ko sta Hruščov in rajni predsednik Kennedy obravnavala vprašanje Kube. Takrat te direktne napeljave še ni bilo, iskanje telefonske zveze je delovalo počasi, pa sta po končani "debati", ki je ves svet vedel zanjo in stal na žerjavici, sklenila, da je treba imeti bolj neovirano delujoč telefon. Prišla je "vroča žica", po kateri Kremelj pozvoni direktno v Belo hišo in obratno. Kremelj sicer po rusko, Washington po angleško, na obeh koncih je pa venomer pripravljen tolmač.

TRI LETA PO NAPELJAVI je bila "vroča žica" za uporabo samo za poskušnjo, če še dela, in pa za novoletne pozdrave ter voščila, ki so bila le kolikor toliko "topla", ne pa vroča. Mrzla taka voščila niso smela biti, vsaj na zunaj ne. Prava "vročina" se je pa sprožila po goreči žici v juniju 1967, ko je izbruhnila vojna med Izraelom in Egiptom. Takrat je iz Kremlja govoril Kosigin, iz Bele hiše Johnson. Oba sta imela ob sebi četico visoko izvežbanih svetovalcev, ki so si ubijali glave in niso imeli časa ne za spanje ne za jed. Kosigin je sicer izbiral besede, vendar je iz njih zvenelo, da lahko vsak hip izbruhne nekaj takega, kot je grozilo v času krize ob Kubi. Johnson je skušal biti velik diplomat in je Kosigina spravljaval v zadrego. Končno so pa le vso zadevo rešili — Izraelci v 6 dneh. Tisto tako živahno delovanje "vroče žice" med Kosiginom in Johnsonom je bilo svetu prikrito, šele pozneje se je razvedelo, kako blizu atomske vojne smo bili tistih nekaj dni. Mnogi se bojijo, da bo "vroča žica" v zadevi Izraela in Arabcev spet oživila . . .

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Službe božje

Nedelja 23. febr. (četrti v mesecu):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30
Villawood (Gurner Rd.) ob 10:15

Nedelja 2. marca (prva):

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 9. marca (druga):

Sydney (St. Patric) ob 10:30
WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4:45 pop.

Nedelja 16. marca (tretja):

Leichhardt (sv. Jožef, Roseby & Thornley)
ob 10:30
CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

SREDA 19. FEBRUARJA — PEPELNICA

Začetek posta. V cerkvah ob delitvi blagoslovljenega pepela slišimo besede, ki jih je izrekel Bog že prvemu človeku: **Spomni se, da si prah in da se boš v prah povrnil.**

Te besede naj vzbudijo v nas spokornega duha. Štirideset dni pred veliko nočjo vabi k pokori, ki naj bo primerna priprava na praznik Kristusovega Vstajenja.

Pepelnica je dan zdržka od mesa in tudi posta — pritriganja pri jedi. Smemo se ta dan samo enkrat do sitega najesti, ako smo nad 21 let stari. Otroci pod 14. letom pa smejo tudi ta dan jesti meso.

Vse petke — sedem jih je — od pepelnice do velike noči je **prepovedano jesti mesne jedi**, ni si pa treba pritrjavati pri jedi, razen na veliki pektek. Takrat je (kakor na pepelnico) spet zdržek in post.

Tisti, ki navadne petke uživata meso, nikar ne pozabite, da v postnem času "petkova zapoved" ni odpravljena.

PRIDITE, MOLIMO!

Drugo nedeljo v marcu, to je 9. dan v mesecu, krožek Slomšek-Baraga spet vabi k molitvi za domovino. Ob 2. popoldne kot po navadi.

Molili bomo **križev pot** v cerkvi sv. Frančiška, Paddington. Lepo vabljeni!

MOLITVENA ZVEZA za Slovenijo pripominja: Ko se veliki narodi bojijo razkrajajoče nemoralnosti, kaj pa mi Slovenci? Z molitvijo in žrtvijo podprimo borbo dobrega zopet zlo!

ZA NEDELJO SVETE DRUŽINE

Po sestavku v angleškem katoliškem tedniku priredila **Ana Čarman, Brisbane**

TIHA NOČ SE JE RAZLILA nad pastirsko stajico. Notri so: Jezušček, Marija in rednik Jožef z bradico. Jezušček leži na slamici, Bogu Očetu se smehlja. Marija ga veselo gleda, kraljeviča iz nebes poslanega. Voliček se na tla uleže, s hrbotom greje Jezuščka. Osliček tudi se približa in toplo sapico vanj diha.

So pastirci ostrmeli, trobenta jim doni: Nocoj je rojen božji Sin, ljudem obljubljen Rešenik. Odhitijo v stajico, darujejo najlepšo suknjico.

Kmalu zvezda je privedla Modre iz kraja daljnega, poklonijo se Kralju, Sinu božjemu. Že je slišal to kralj Herod, brž je odločil, da mora umreti Jezušček, sicer Herodu prestol odvzet bo.

Ponoči Jožef hitro vstane, ker angel mu tako veli: Jezuščka in Marijo zdrami, oslička takoj osedlaj! Božji angel jih odvede sredi noči iz nevarnosti. Odselijo sev daljne kraje, kjer Jezušček brez skrbi živi. Po smrti krutega Heroda so se vrnili nazaj in Jezuščka pripeljali v domači kraj.

Jezus je v Nazaretu hitro rasel, Bogu Očetu v veselje, Mariji in Jožefu v ponos. Oba je rad vedno ubogal, bil je prijatelj otrok. Rednik Jožef je pridno tesaril, Jezus mu je z veseljem pomagal. Marija je stalno predla, da bo obleke dovolj za vse.

Ko je Jezus stopil v dvanajsto leto, je zaslíhal glas svojega Očeta: Pojdi v Jeruzalem med učitelje svete besede, uči jih božje modrosti v mogočnem templju. Tam sta ga Marija in Jožef našla, bili so srečni vsi.

Vrnili so se zopet v Nazaret, tiho, pokorno so čakali nadaljnjih dni.

(Po nesreči je odpadlo v januarju. — Ur.)

IZ NEKDANJH DNI — SPODBUDA

V knjigi "Praznično leto Slovencev" beremo:

Najbolj razširjena in zelo stara postna pobožnost v domači hiši je bila molitev žalostnega dela rožnega venca. Skoraj zmerom so jo molili in peli. V jutranjem somraku in v večerni temi so donele iz vaških hiš rožniveške pesmi, ki so lajšale molitev in premišljevanje, obenem pa branile molilcem, da niso zakinkali. Vsak je klečal na svojem koncu, vsi so peli in molili in se vdaljali čudno žalostnemu doživljanju Kristusove "brideke martre."

Skoraj vsaka slovenska pokrajina ima svoje rožniveške pesmi. Kmetu je uspel v njih večkrat globok pesniški izraz. Z majhnimi spremembami jih pojo v Beli Krajini, na Dolenjskem, Gorenjskem in Goriškem. Molitev žalostnega rožnega venca je silno stara, sega v drugo polovico 15. stoletja. Sprva so jo imenovali "peterno prelivanje Gospodove krvi."

Iz premišljevanje Kristusivega "peternega prelivanja krvi" so nastali po Slovenskem prvi križevi poti. Zato so tudi imeli sprva samo pet postaj. Pri vsaki so se verniki spominjali po ene skrivnosti žalostnega rožnega venca. Tak križev pot je dobila Ljubljana leta 1654. Prva postaja je bila na Ambroževem trgu, peta pa — v Štepanji vasi pri Božjem grobu. Kljub taki oddaljenosti postaj so Ljubljanci v postnem času pogosto obiskali vseh pet.

Pozneje so dodali petim postajam še druge, ki jih poznamo še danes. Tako je križev pot dobil 14 postaj. Marsikje so začeli postavljati *Kalvarije* na prostem. Vsako postajo predstavlja posebna kapelica. Tako Kalvarijo so postavili v Starem trgu, v Kamniku, pri Sv. Križu nad Planino, v Celju, pri Mariboru, v Podsredi in še marsikje. Najlepša je baje v Šmarju pri Jelšah.

Poleg pobožnosti križevega pota so bile po vaseh razširjene še druge pobožnosti v postnem času. V Tržiču so na primer opravljali ob postnih petkih posebno pobožnost pred podobo "trpečega Kristusa" v cerkvi sv. Andreja, pred podobo žalostne Matere božje pa v cerkvi sv. Jožefa.

Nekaj posebnega so bile "svete šenge" — posnetek tistih 28 stopnic pred Pilatovo palačo v Jeruzalemu, vrh katerih je Pilat pokazal judovski množici razbičanega Kristusa: Glejte, človek! Znae so pri sv. Joštu nad Kranjem, na Zalostni gori

pri Mokronogu, v Novi štifti pri Ribnici in še marsikje. Kristusovega trpljenja so se spominjali naši predniki tudi s slavnim "Zlatim očenašem." Poznale so ga vse slovenske pokrajine, vsaka nekoliko drugačnega. Ponekod je bil zelo dolg, drugod le kratek. Znan je v dveh oblikah. Prva je samo opis trpljenja, druga je pogovor Kristusov z Marijo o njegovem trpljenju.

Tako je bilo po Slovenskem nekoč. Vsaj duh teh pobožnosti bi ne smel zamreti v narodu danes. Ne doma, ne po svetih.

DAROVI ZA SESTRSKO HIŠO

Nekaj od spodnjih darov sem prejel že okrog božičnih praznikov, pa so pomotoma izostali v januarški številki. Te dobrotnike prosim, da naj oprotne zamudi.

Darovi so: \$100.00 pevski zbor "Škrjanček". ISKRENA HVALA ZBORU ZA PLEMENITO GESTO. Tudi za lep zgled, da je treba naša skupna prizadevanja med seboj podpirati; \$20: Lojzka Jug; po \$10: Vinko Kobal, Franc Mramor, Marija Zbogar; \$8: neimenovana; \$6: Ivan Pernič; po \$5: Albert Komara, Vilma Krajec, Mary Mateljko, Karl Mezgec, Rose Russo, Helen Sroka, neimenovana; po \$4: Milan Jazbec, Jože Rupnik; \$3.50: Štefan Kranjec; \$2.50: Rafael Lavtar; po \$2: Peter Bizjan, Jakob Božič, Jože Čuk, Rozamila Drčar, Ivan Frank, Štefanija Jug, Ivanka Kariž, Vinko Kobal, J. Strucelj, Marija Tomažič, Marija Verko, neimenovana; po \$1: Jožefa Bizjak, S. & A. Fatur, oče Švigelj.

Vsem darovalcem prisrčen Bog plačaj. Sestre bodo tudi ta mesec opravile uro molitve pred Najsvetejšim za te in ostale dobrotnike. Jaz pa sem prvo nedeljo opravil sveto mašo zanje. TUDI NOVIM DOBROTNIKOM SE ZNOVA PRIPOROČAM, KER SE BLIŽA ČAS NAKUPA. Upanje je, da bom v eni prihodnjih številki MISLI lahko že kaj stvarnega objavil. — P. Valerijan.

PEVSKE VAJE mešanega zbora se zopet vrše vsak petek ob pol osmih zvečer v cerkvi sv. Pavla, 100 Gurney Rd., Villawood. Novi pevci in pevke lepo vabljeni in dobrodošli. — P. Valerijan.

NORTHERN TERRITORY

Alice Springs. — Po letu dni se spet oglašam. Sem z družino še vedno v tem mestu in tako daleč proč od rojakov. Večina misli, da se tu ne da živeti zaradi hude vročine. Res je zelo vroče zlasti v tem mesecu, komaj človek diha. Pa vemo, da bo minilo in bo pa zato zima toliko lepša in prijetnejša. Novic nimam kaj prida poročati. Kaj naj se pa zgodi tukaj, ko tisoč milj na okoli ni skoraj ničesar, razen puščave. No, saj pravijo, da jo je Bog mahal tod mimo s praznim žakljem. Res so morali biti junaki tisti, ki so se prvi naselili v tem kraju. Zastonj iščeš tekočo vodo, tudi nobenega studenca ni-kjer. Morali so vrtati v zemljo in takó so dobili vodo. Táko vodo imamo še vedno in nič nam je ne manjka. Vsa je iz zemlje. Nekaj novega bi pa le vedel. Prav na sveto noč so tu odprli novo kato-liško cerkev, zelo lepo, in prva maša v njej je bila polnočnica. Za našo družino je bila pa še dodatna slovesnost: prav na Božič je bil krščen v novi cerkvi naš novi sinko, drugi v naši družini. Pozdrav vsem rojakom križem po Avstraliji, najbolj pa p. uredniku. — **Peter Kern.**

QUEENSLAND

Carina. — Ob branju poročila o novem slovenskem Slovarju v decembrski številki tega lista se mi je obudil spomin na mojega očeta in moja mlada leta. Oče je bil velik prijatelj tiskane besede. Imel je bogato knjižnico in med drugimi knjigami ni smelo manjkati slovarjev. Tudi Pleteršnikov je imel tam svoje mesto. Pravilno trdi člankar, da je ta slovar zastarel in to zaradi razvoja slovenščine od takrat do danes, ali kljub temu je Pleteršnik še vedno podlaga vsem novim slovarjem. Leta 1930 je Pleteršnika nadomestil slovar, ki je izšel v založbi Jugoslovanske knjigarne: Bradač — Pregelj. Pleteršnika se pa najbolj spominjam iz časov, ko sem ga z drugimi vred uporabljal na trgovski Akademiji pri pisemskih zaključnih izpitih. Z njegovo pomočjo smo prevajali iz nemščine v slovenščino in obratno. Še vem, da sta bili dve debeli knjigi. Prijetno je bilo ob branju omenjenega članka obuditi spomin na tiste čase. — **Janez Primožič.**

Brisbane. — Prve številke MISLI v letošnjem letu smo bili rojaki v Brisbanu prav veseli. Prinesla je slike od nas in članek našega Janeza Primožiča o "jubileju" lista. Na Janeza smo lahko ponosni. Zna pravilno razmisliti stvari in ima dar, da se izrazi. Kar zna kak drug od nas povedati z besedami: MISLI so mi všeč in jih rad berem, razširi Janez v cel članek in res nekaj pove. Zasluži javno priznanje. — Naše društvo Planinka je začelo prirejati sestanke po domovih odbornikov in moram reči, da se stvar prav lepo obnese. Bolj po domače se počutimo kot v kaki najeti dvorani. Zdaj je v načrtu šahovski turnir, ki naj se vrši na domu rojaka šilca. Mislim, da je stvar zelo dobra, saj skoraj vsakdo v naši naselbini zna igrati šah. Slišim, da bo več o tem načrtu povedal prihodnji Glas Planinke, naš lokalni vestnik. Pozdrav vsem rojakom! — **Poročevalec.**

VICTORIA

Pascoe Vale. — Čas tako hitro teče, da ga ne morem zlahka dohajati. Zato sem zaostala z naročnino, s to pošto moram pa vse poravnati. Nikakor se nočem postaviti v nevarnost, da bi MISLI izgubila. Preveč cenim slovensko besedo in rada čitam. Naj omenim odstavek v decembrski številki o Cerkniškem jezeru. Vsaka omemba tega jezera vzbudi v meni polno mladostnih spominov. Sem pač rojena ob tem jezeru in sicer v vasi Lipsenj. Mladi in stari smo se velikokrat ob mesečini kopali v potokih, ki so tekli v jezero. Kakor vidim iz poročila, hočejo zaradi turizma napolniti jezero, da ne bo presihalo. Po svojih mislih zelo dvomim, da bi jim to uspelo. Bomo videli. Ustavila sem se ob tem poročilu zato, ker je tako prijetno kaj čitati o domačih krajih, kjer nam je tekla zibelka. Včasih se človek čuti kar nesrečnega, da mora živeti tako daleč od njih. Seveda je resničen pregovor: Povsod je lepo, najlepše doma. Pa ko ne moremo biti doma, moramo naglašati prvi del pregovora, ki po svoje tudi drži. — **Zofka Jurejszczuk.**

Kew. — Rada bi se tudi v Mislih zahvalila vsem, ki so mi kakor koli pomagali v težkih dneh po tako nenadni izgubi dragega in nepozabnega moža Ivana. Zahvaljujem se vsem, ki ste mi takrat izrekli sožalje, vsem, ki ste z nami molili ob krsti in spremili Ivana na zadnji poti. Zlasti zahvala vsem, ki ste krsto naravnost obsuli s cvetjem. Posebej bi se rada zahvalila p. Bernardu, p. Baziliju in čč. sestram. P. Baziliju zlasti za sv. mašo zadušnico in za tople besede pokojnemu v slovo. Enako g. Marjanu Peršiču in predsedniku Slovenskega društva g. Toniju Slaviču za besede ob odprtem grobu. Zahvaliti se moram tudi pevskemu zboru "Triglav" in cerkvenemu pevskemu zboru.

V veliko tolažbo mi je bilo, da sem videla toliko Ivanovih prijateljev. Vse bi prosila, da se pokojnega moža spominjate v molitvi. — **Ivanka Urbas.**

AKCIJA ZA DOM

PO DOLGEM "POLETNEM SPANJU" uradov in uradnikov smo končno le dočakali, da smo postali lastniki zemljišča, na katerem bo nekoč stal naš DOM. Vsem tistim, ki ste štiri leta pozorno spremljali in podpirali AKCIJO ZA DOM, sporočamo, da imamo dovolj denarja za znaten "deposit" in za kritje stroškov v zvezi z nakupom.

V teh štirih letih je Akciji uspelo nabrati in "zaslužiti" vsoto \$11,829.28. Mislim, da je to za slovenske razmere v Sydneyu vsekakor lep uspeh. Toda nikar ne mislite, da je zdaj stvar zaključena. Nasprotno, zdaj se šele prav resno začinja. Ali ste že kaj razmišljali, koliko kosov opeke boste darovali Slovenskemu domu? Ali se zavedamo reka: Večji dar — lepši dom?

Potrebovali bomo drevesc za nasade, stolov, miz, opreme, vsega! Kar naprej bo treba kupovati stvari — brez denarja ne kupiš ničesar. Kar je še dolga na zemljišču, bomo odplačevali z do-

hodki od zabav, vse drugo bo morali priti z darovi rojakov.

Hišo na zemljišču bomo prevzeli še ta mesec. Slovensko društvo išče oskrbnika. Najprimernejši bi bil starejši zakonski par, se nam zdi. Kdor bi se zanimal, naj piše na S.D.S., P.O. Box 122, Paddington, NSW 2021. Lahko tudi na društvenega predsednika: Jože Čuješ, 17 Louise St., Summer Hill, N.S.W. 2130.

Starše, ki bi želeli poslati otroke v slovensko šolo, opozarjamo, da sta spet odprti šoli v Cabramatti ob sobotah popoldne, v Paddington ob nedeljah popoldne.

Največja manifestacija slovenstva v Sydneyu bo letos PREŠERNOV TABOR na pravkar kupljenem zemljišču za DOM. Vršila se bo v spomin 120 letnice Prešernove smrti in nedeljo popoldne 30.marca. Več bomo povedali v naslednji številki MISLI.

Naj še objavim imena doslej neomenjenih darovalcev in dohodkov zabav. Darovi so: \$100: pevski zbor ŠKRJANČEK; \$40: Neimenoan; \$20: R. Kovn; \$15: F. Tomažič; po \$10: A. Fatur, Neimenoan, K. Stržina, F. Rožanč, J. Hornhauser; \$8: D. Bizjak; \$6: L. Kos; \$5: D. Sinigoj, F. Čuček, J. Šveb, J. Lipec; \$4: M. Berke; \$3: M. Lazar; \$2: M. Černec, F. Ratko, B. Prinčič, J. Kostevc; \$ 1: M. Petrinški, M. Pečar, M. Dolmark.

Zabave: Martinovanje \$27.53; Miklavž \$52.23; Silvestrovanje \$692.84. Zabava na ladji je pa napravila izgubo v znesku \$31.06. Bil je pre malo udeležbe in prenizka je vstopnina.

Za AKCIJO: *Rudi Brežnik.*

S.D.S. — AKCIJA ZA DOM

vljudno vabi na

JOŽEFOVANJE

v soboto 22. marca ob 8 zvečer

PARISH HALL, SMITHFIELD
(Justin & Neville Sts.)

*Jožeti, Jožice, vse take rožice,
AKCIJO dvigajo, zanjo se brigajo.*

O D B O R

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

TELEFON 87-3854

1. PRISTNO STAJSERSKO BUČNO OLJE najboljše kakovosti lahko dobite:

a) v Sydneyu pri g. R. Olipu, 65 Concur St., Woollahra, N.S.W.

b) v Brisbanu pri g. J. Primožiču, 39 Dickenson St., Carina, Qld.

KO BOSTE NAŠE CENE PRIMERJALI S CENAMI DRUGIH FIRM, BOSTE PRAV HITRO UGOTOVILI, DA SO NAŠE CENE NAJUGODNEJŠE. TOREJ ZAKAJ NE NAROČATI BUČNO OLJE PRI NAS?

2. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Preskrbimo pravilne prevode dokumentov. Pri nas lahko naročite vozne karte vseh vrst.

ZASTOPNIK za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC.: Mrs. M. PERSIC, 704 Inkerman Rd. Caulfield, VIC. Tel. 50-5391.

NASTANEK IN RAZVOJ SLOVENSKEGA OKTETA

Poslal v objavo Janez Škraba, Vic.

(Konec)

Najpopularnejši pesmi

Baritonistu Tonetu Kozlevčarju pravijo tudi Ribničan Urban, in to ne samo zato, ker je Dolenjec in častni občan Ribnice, temveč tudi zato, ker s svojim prefinjenim glasom zapoje staro ribniško pesem krošnjarjev kot malokdo. In kaj pravi sam o ribniški himni?

“Ni koncerta, da ne bi zapeli koroške Mojceje in Ribniške. Poslušalci so nad tema dvema pesmima najbolj navdušeni. Slovenci imamo malo takih pesmi. Ribniški suhorobar je poznan do Dunaja in Pariza, ljudem vseh narodnosti je razumljiv, kot bi bil njihov. Pesem je kljub šegavosti življenjsko resnična, saj poje o človeku, ki se je s krošnjarjenjem boril za vsakdanji košček kruha. Hvalisanje njegove “suhe ruobe” vzbuja pri poslušalcih veliko zanimanje, razen tega pa se melodija odlično sklada z besedilom. Skratka: Ribničani ne bi mogli izdelati boljše “ruobe”, kot je ta pesem. Zdi se mi, da noben ribniški krošnjar ni prehodil toliko sveta kot ta pesem. Peli smo jo v Parizu, Palermu, Bruslju, Moskvi, Šanghaju, Pekingju, za rim-

ski radio, na češkem, ZDA, pred maršalom Titom in Haile Selasijem.

Marsikdo misli, ko posluša naše petje, da je to povezano le z lepoto potovanja v tuje dežele in nastopanjem na odru. Lahko pa v imenu vse osmerice rečem, da smo posvetili naše življenje samo pesmim in smo se morali marsičemu odpovedati, tudi družinam.

Pred koncerti imamo vaje vsak dan najmanj trikrat tedensko. Pojemo originalno v 15 jezikih. Program znamo na pamet, kar zahteva od nas veliko učenja in koncentracije. Na koncertih zapoje mo približno 25 pesmi.

In kje najraje pojemo? Po naših tovarnah med delovnimi kolektivni in v najbolj oddaljenih slovenskih vasicah. Najraje zapoje doma in veseli smo, ko se vračamo iz tujine. Marsikje naše sindikalne organizacije pripravijo nastope tako odlično, da prekašajo vsakega inozemskega menažerja. Naš železni repertoar je sestavljen predvsem iz skladb domačih skladateljev, najpopularnejše pesmi pa so,

(str. 64)

TURISTIČNA AGENCIJA "PUTNIK"

245 Gertrude St., Fitzroy, Vic. 3065 — Lastnik: PAUL NIKOLICH

Priporočamo se za potovanja v Slovenijo po najnižjih cenah. Urejujemo vse potniške zadeve: potne liste, vize in druge dokumente.

Pripravljamo za vsak mesec skupinska potovanja v Slovenijo in druge kraje v Jugoslaviji

Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

Priporočite nas svojim prijateljem.

Ako živite daleč od nas, vam vse uredimo po pošti.

PUTNIK ima zvezo z vsemi kraji v Jugoslaviji.

PUTNIK je edina samostojna agencija v Avstraliji.

Odrpto imamo vsak dan od 9. dop. do 6. pop. Ob sobotah od 9. do 12, ob nedeljah od 10. dop. do 2. pop.

URADNIKI: Mr. P. Nikolich, Miss Nada Nakovoj, Miss L. Koren, Mr. R. Manevski.

Informacije po telefonu 419-1584. Po urah 415-978 ali 44-6733.

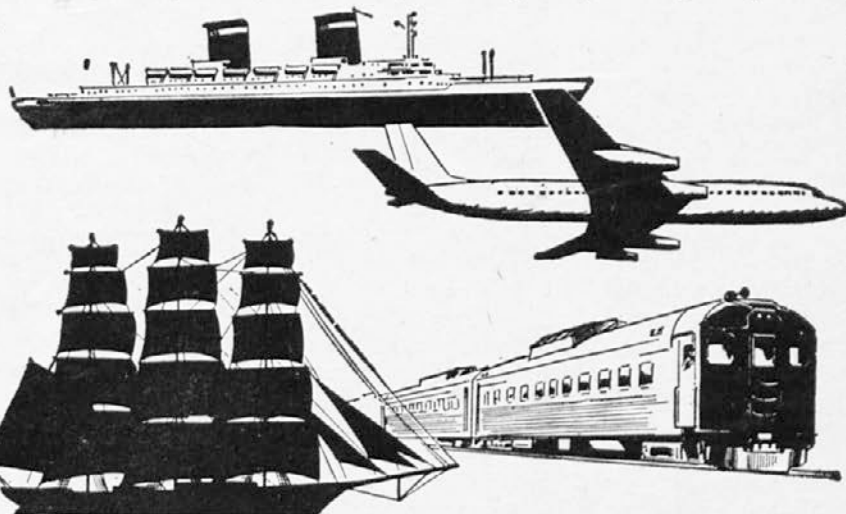

PHOTO STUDIO VARDAR

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno nove poročne obleke.

Odrpto vsak dan od 9. do 1. in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9.-7.

Dogovorite se za čas preko telefona: 41-5978. Izven ur: 44-6733

Lastnik: P. NIKOLICH

kot sem že omenil, Mojcey in Ribniška, od tujih pa črnska duhovna pesem Pridi dol, Mojzes. Pesmi ne ponavljamo, ampak dodamo tri do štiri.

Pomlajeni Slovenski oktet še ni javno nastopil na radiu in televiziji, pač pa je imel po vsej Sloveniji že približno 40 koncertov. Prvo radijsko oddajo lahko pričakujemo v prvi polovici januarja, medtem pa so posneli veliko stereo ploščo, ki je hkrati mali koncert v pomlajeni zasedbi. Vseposod, kjer so gostovali, so poželi velik uspeh, mladi glasovi so dali spet polet našemu po vsem svetu znanemu slovenskemu ansamblu.

Veseli smo tudi, da se je po našem vzoru širom po Sloveniji ustanovilo veliko število oktetov. Ponošni smo nanje in jim želimo veliko uspehov. To pa je tudi poročstvo, da bo naša pesem vedno živelela.

To so le drobci z velike, a hkrati veličastne poti, ki jo je v šestnajstih letih prehodil Slovenski oktet. Jutri bodo morda zapeli nekje v daljni deželi, poslušalci jim bodo navdušeno zaploskali. In tedaj bomo z njimi veselili se bomo njihovih uspehov in jih toplo sprejeli medse, kadar bodo zapeli doma našo slovensko pesem.

Ob koncu se lahko le pridružimo besedam slavnega ameriškega kirurga De Bakeya, ki je v Ljubljani ob njihovem petju navdušeno vzkliknil: "Vi zdravite človeška srca!" Prav tako pa lahko tudi pritrdimo besedam nekega novinarja, ki je ob gostovanju Slovenskega okteta v Reykjaviku zapisal: "Malo stvari utrjuje mir bolj kot pesem. Verjetno bi poželenje po vojni povsem splahnelo, če bi ministri svoje govore peli tako kot Oktet." To so besede priznanja, ki mnogo pomenijo.

NEPRIJETNO POJASNILO

Pri Državni založbi v Ljubljani so dobili pisimo z naročilom, naj pošljejo te in te knjige. Rečeno je bilo: Knjige in račun pošljite na naslov: Gdična Kozamernik, Dobrova pri Ljubljani.

Kmalu je prišel zavoj knjig na dobrovsko pošto z naslovom: Gdična K. Mernik, Dobrova pri Ljubljani. Poštarica je sicer videla pogrešek v naslovu, pa je vendar vedela, kam poslati zavoj.

Naročnica knjig se je zahvalila Državni založbi za poslano knjigo in poslala denar. Pripisala pa je:

"Da ne bo kakšne pomote, vas vljudno opozarjam, da nisem Mernik, ampak Kozamernik. Prosim, to vzemite na znanje."

Na to je dobila opravičilo in pojasnilo od Državne založbe. Glasilo se je:

Oprostite! Smo zelo zaposleni, pa v naglici največkrat samo to zaznamujemo, kako se kak naročnik piše. Kako mu je ime, največkrat zabeležimo samo s prvo črko."

SLOVENSKI KROJAČ

MARTIN JANŽEKVIČ

IZDELUJEM OBLEKE
VSEH VRST: poročne,
športne itd. Natančno po
vaši želji. Velika izbira
angleškega blaga. Proda-
ja raznih tekstilnih po-
trebščin.

125 KING ST.,
NEWTOWN, SYDNEY

Kličite čez dan ali
zvečer: 51-6513

SLOVENSKI MIZAR

JANEZ GODINA

28 Taylor Rd., Albion Park, NSW 2527

TEL.: Albion Park 209

se priporoča za vsa mizararska in tesarska
dela pri gradnji novih hiš. Tudi oskrbi po-
pravila pri starih hišah.

Cene zares nizke. Vsa dela garantirana.

"OXFORD HOTEL"

vogal Crown&Corrimal Sts., WOLLONGONG
Vodstvo nedavno prevzela rojakinja

gospa J A Z B E C

Obedi in večerje po slovenskem okusu
in receptih.

Zelo primerno za samce, le pridite!

Prostorna dvorana za gostije ob porokah,
krstih, obletnicah in tako naprej. Sprejme
120 oseb.

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

UNIVERSAL RECORD CO.

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065

Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošljamo s pošto
POSLUŠAJTE NAŠO RADIJSKO EMISIJO
ob ponedeljkih 9.07 zvečer na 3 XY — Mel-
bourne, val 1420.

Bahač je imel psa, ki se je z njim znancu ta-
kole pohvalil:

"Na sto metrov daleč me zavoha in priteče k
meni. Kaj praviš na to?"

"Mislim, da je čas, da se greš kopat".

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

PODJETJE ZA POHIŠTVO, CANBERRA

JANEZ TADINA

9 Collins Street, Quenbeyan, N.S.W. 2620

Priporoča se rojakom za naročila za vsa-
kovrstno pohištvo v dnevni sobah, spalnicah,
kuhinjah in podobno.

Phones: Qbn. 1102.

After Hours: Canb. 49 8162

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ZIZEK

"GRANVILLE"

SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.

Guildford, N.S.W.

Tel. 632-4433

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"

Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo

Tel.: 632-4433 — 632-0349

Lenuh je na ulici prosil za malo denarja in
pravil vsakemu, kako hudo je lačen.

"Zakaj pa ne greš delat, saj si videti zdrav?"

"Zdrav sem, saj sem tudi delal, pa sem bil po-
tem še bolj lačen."

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporoča rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

HAIRDRESSING SALON

"MIRA"

25 Dale Street, Fairfield, N.S.W.

se priporoča rojakinjam v Fairfieldu in okolici za pričeske, ondulacije, kodranje, barvanje in nego las.

Poleg rednih delovnih ur, je salon odprt tudi v četrtek zvečer in soboto ves dan.

Cene zmerne: "Special permanent" samo
\$ 3.50

Telefon 72-6392. Mira Radič.

GLAVNI AGENT ZA FIRMO "PUTNIK"

OLYMPIC EXPRESS

110 A Bathurst St., Sydney, 2000

Tel: 61-7121 ali 26-2191

PODRUŽNICA:

253 Elizabeth St., Sydney

Tel: 26-1134

★ Urejuje rezervacije za potovanje po morju in zraku

★ Nudi možnost dolgoročnega odplačevanja na nizek depozit

★ Izpolnjuje obrazce za sklepanje zakona, razne prošnje in tako dalje.

★ Ima na ponudbo zastopnika, ki vas lahko obišče in vam pomaga v raznih problemih.

OBRAČAJTE SE NA NAS!

NAJCENEJŠE POTOVANJE

Z ladjo: MELBOURNE — GENOVA
(izven sezone) \$ 350.00

Z letalom: skupine AVSTRALIJA — RIM
— AVSTRALIJA \$ 781.00

Z letalom: skupine AVSTRALIJA —
LJUBLJANA — AVSTRALIJA \$ 798.90

SREDI APRILA 1969

polet okoli sveta preko Amerike od \$ 783
naprej

Videli bomo: Wellington — Tahiti —
Balboa-Cristobal (Panama) — NEW YORK
— Southampton — Rotterdam — Bremen-
haven — London — Belgijo — Luxemburg —
Italijo — Švico — Avstrijo — Nemčijo —
Francijo.

Za podrobne informacije in tiskovine:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vagal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002